



YOLDA KALANLAR

Yazar Adı: Mahmut ELGÖRMÜŞ

Genel Yayın Yönetmeni:

Haldun ŞEKER

ISBN: 978-625-94316-3-5

Copyright © 2024, Ortak Akıl Yayınları

“Ortak Akıl” Eriha Basım Yayın Matbaacılık

Kitap ve Reklam Ajansı Ltd. Şti.’nin tescilli markasıdır.

Bu kitabın tüm yayın hakları saklıdır. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncı izni olmadan, kısmen de olsa fotokopi, film vb. elektronik ve mekanik yöntemlerle çoğaltılamaz.

1. Baskı: Ekim, 2024



Editör

Haldun ŞEKER

Mizanpaj & Kapak: 

Baskı Mücellit: Eriha Basım Yayın Matbaacılık

Matbaa Sertifika: 50502



ORTAK AKIL YAYINLARI

Mimar Sinan Mh. Selmanı Pak Cd. Demircioğlu İşhanı

No: 48/413 Üsküdar/İstanbul

Yayıncı Sertifika No: 50502

YOLDA KALANLAR

CÜBBESİZ MAHMUT
MAHMUT ELGÖRMÜŞ



*Esirgeyen bağışlayan
Rabbim umudumdur....
Cennetimiz için...*

İ ç i n d e k i l e r

Hayatımın Dönüşümü	7
Kur'an İle Tanışmam	11
"Kızıma Trombosit Lazım!"	21
"Saçının Rengini Söyler misiniz?"	29
Ozan Abimiz	32
Bir Şükür Örneği	34
Mustafa Kardeşimiz	36
Canan Nur Evladımız	38
Tüfekli Köylüler	40
Soba Karmaşası.....	42
İlginç Gece.....	44
Kavrulmuş Soğan	47
İnfak Hatırası	49
Tevafuk Hatırası.....	52
Battaniye	56
Şükür Sebebi.....	60
Tekrar Görüşmek Ümidiyle	64
Allah'ın Emaneti	66
Bir Gülüşle Değişen Hayat: Münir'in Hikayesi	69
300 Oyuncak	71
Engelleri Aşan Bir Yürek	73

Çocukluk İhmali, Aile Dramı	76
Oğlum Yok Diye Bırakıp Gitti: Yolda Kalmış Üç Kız Çocuğu.....	79
Yolda Kalmayı Seçen Bir Filozof.....	82
Yolda Kalmak	85
Her İnsan Ayrı Bir Kitap.....	88
Bir Kalp, Bir Umut: Zorlu Yılların Ardındaki Mahmut	91
Hayırsız Baba	96
“Annemin Canı Çeker”	98
Farkındalık	101
Yoksulluğun Sessiz Tanıkları.....	104
Küçük Bir Kalbin Büyük Savaşı.....	106
Gelin Sizi Götüreyim	108

Hayatımın Dönüşümü



Selamünaleyküm dostlar, ben Cübbesiz Mahmut lakabıyla tanınan Mahmut Elgörmüş. Sizlerle yaşadıklarımı paylaşmak istiyorum. İyisiyle, kötüsüyle, ağlatanıyla, güldüreniyle ilginç bir hayat yaşamak nasip oldu. Bu hayatım boyunca; beni ben yapan, ne olduğumun farkına varmamı sağlayan, ne yapmam gerektiğini ve nasıl yapmam gerektiğini yaşadıklarımından anladım. Her yaşadığım olay, bir sonraki olaylar için bana kılavuz oldu.

Ayetlerle tanıştıktan sonra daha fazla infak etmeye, yardım etmeye, ihtiyacı olan insanlara el uzatmaya kendimi mecbur hissettim. Çünkü Bakara Suresi'nin ikinci ayeti, erdemliler için yol göstericidir, der. Bu ayette “muttaki” kelimesi geçer, bu kelime de erdem ve ahlak demektir. Eğer siz iyi ve güzel şeyler yaparsanız o zaman yolunuzu görürsünüz. Fatihadan sonra, “Bakara elif lam mim” dedikten sonra bunu söyler. Kur'an muttakiler için yol göstericidir. Ben de Kur'an'ı anlayabilmek için yaptığım bu iyiliklerin, bu sosyal faaliyetlerin daha da artması gerektiğine karar verdim.

Zaten yaratılış olarak böyle bir insandım. Çocukluğumdan beri böyle bir özelliğim vardı. İlkokul ve ortaokul yıllarında eşyalarımı arkadaşlarıma verdiğim için rahmetli annem ve

rahmetli babamdan sürekli ikaz alırdım. Bana bir şey alırken, “Nasıl olsa başkasına verecek, daha pahalısını almaya gerek yok.” ya da “Bundan iki tane alalım, zaten birisini mutlaka birine verir.” gibi ifadelerle alışmışlardı benim bu davranışlarıma.

Tabi bunun da ismim ile ilgili ayrı bir bilgi var. Sülalemizdeki tek Mahmut benim; Mehmetler var, Mustafalar var, Ahmetler var ama Mahmut bir tane. Bunun da sebebi ise soyadı kanununda Elgörmüş soyadını alan dedemizin adı Mahmut’muş ve bu Mahmut dedemiz çocukları tarafından seilmeyen, mezarı ziyaret edilmeyen birisiymiş. Ben köyümüze oyuncak götürüp dağıttığım yıllarda bundan birkaç örneği ayrıca anlatacağım.

Sivas’ın Gürün ilçesinin köylerine veya Kayseri’nin Pınarbaşı ilçesinin köylerine oyuncak dağıtıyordum. Buralar bizim köylerimiz yani rahmetli babamın köyleri. Bir gün oyuncak dağıttım. Bir günün neticesinde, namaz çıkışında bir amca sohbet esnasında dedi ki, “Dağıtacaksın tabi, senin adın da Mahmut.” Ben bu cümleyi anlayamadım. “Anlamadım amca, yani adım Mahmut ise bunun oyuncak dağıtmamla alakası ne?” dedim. Bunu anlatan amca da yetmişli seksenli yaşlarda piri fani bir adamdı. “Oğlum, senin ismin olan Mahmut, dedenin babasının da adıydı. Aç olan herkesin elini görürdü. Biz derdik ki, bir şey lazımsa git Mahmut’a, o açılan eli görür.” Ben de şaşırdım. Böyle bir manasının olabileceğini o zaman anladım. Açılan her eli görürmüş. Bunun neticesinde kıtlık yıllarında bütün variyetini ihtiyaç sahiplerine dağıtmış, ve birkaç yıl içinde hiçbir şeyi kalmamış. Çocuklarına da hiçbir şey bırakamamış. Hiçbir şey bırakmadığı için çocukları malesef dünyevi duygularla sitem etmişler, ve kin beslemişler. “Bize hiçbir şey bırakmadı!” diye kimse çocuğuna Mahmut ismini koymamış.

Yıllar sonra babam gurbetteyken Çerkez bir köyde, Kürt olan annem -Elazığ Karakoçanlı Zeynep Ateş- doğum yapıyor. Bu doğumun neticesinde amcalarım anneme sahip çıkmıyor çünkü annem Türkçe bilmiyor. Dışlıyorlar annemi ve benim ismimi koymuyorlar. Daha sonradan köyün ileri gelenleri aralarında diyorlar ki, “Bu sülale bu çocuğu istemiyor. Bunların istemediği birisi daha vardı, Mahmut. O zaman biz bu çocuğa Mahmut ismini koyalım, onu da sevmediler, bunu da sevmiyorlar.” diyerek ismime karar veriyorlar. Gerçekten halalarım ve amcalarım isimle ilgili hep olumsuz konuştular, hep hakaretvari eleştirilerde bulundular. Ama benim kardeşim Yusuf’tu, çünkü Yusuf kendi babalarının ismiydi. Ona oyuncaklar alırlar, ilgilenirler, sempati duyarlardı. Sülalemnden isminin dezavantajını çok sefer gördüm. Ama yıllar sonra manasını öğrendikten sonra da mutlu oldum, gurur duydum.

Böyle bir çocukluk ve gençlikle internetin, YouTube’un, Facebook’un, Instagram’ın olmadığı yıllarda ben bakkalı olmayan köylerde oyuncak dağıtan birisiydim. 1997 ve devam eden yıllarda her sene o köylere gider, çocuklara İstanbul’dan getirdiğim oyuncakları dağıtırdım. Örnek olarak, 100 tane kız oyuncağı, 100 tane erkek oyuncağı ve 100 tane de hem kız hem erkek çocuklarının oynayabileceği oyuncaklar götürürdüm. Satranç, lego, yapboz gibi. Kimseyi ayağıma çağırılmazdım, kapılarına giderdim, kapılarını çalardım, evde kaç çocuk var diye sorardım ve hediye getirdiğimi söylerdim.

İstanbul, Bağcılar İstoç’ta iş yerindeyken bir telefon geldi. Genç bir askerimiz beni arıyordu. “Mahmut Abi mi desem, Mahmut Amca mı desem bilemiyorum.” dedi. “Müsait misiniz?” dedi. “Müsaitim, buyur kardeşim.” dedim. “Amca, ben küçük bir cocuktum. 7 yaşında babamın başının etini yemi-

şim oyuncak diye. Babamı çok üzümüşüm. Babam da çoban, öyle her zaman ilçeye gitmeye müsait değil çünkü çobanlık yapmak zorunda ve fakiriz. Sonra bir gün babam cuma günü Pınarbaşı'ya pazara gitmeye karar veriyor ve bana, 'Tamam, yarın oyuncağını alacağım,' diye söz veriyor. Sabah babam oyuncak almaya gidecek. Gece sen geldin, kapıyı açtın ve hem bana hem kardeşlerime oyuncak verdin. O gün o kadar mutlu olmuştum ki, bu benim için bir hatıra olarak kaldı. Ondan sonraki senelerde de oyuncağın bana nasip oldu ama bunu çocukluğumda unutamadım. Şimdi askerim ve seni internette görünce tanıdım. Sana sesimi duyurarak teşekkür etmek istiyorum." dedi. Tabii ikimiz de duygulandık. O yokluk içinde, onun o oyuncağa kavuşması ve kendisi yemin ederek söyledi ki o oyuncağı biraz parçaları kırılmış olsa da bir parçasını hep sakladığını, o oyuncağın onun için çok özel olduğunu ve askerdeyken bile hâlen sayısız çocuğa oyuncak aldığını ve her oyuncağı aldığında beni hatırladığını söyledi. Bu benim için çok güzel bir hatıraydı. Yani bu bir anekdot olarak kalmasını istiyorum.

Yardım konusunda sadece bir yardım kuruluşuna para vermekten bahsetmiyoruz. Örneğin, İHA'ya verilen her para yardıma dönüşmüyor; çünkü kurumsal giderler, maaşlar, vergiler var. Yardım etmek isteyen insanlara teşvik edici şeyler söylemek gerekiyor. Bu yardımlar, insanlarda bir iyilik birliği oluşturmali. İyilik; dini, ideolojik ya da milli bir birliktelik değil, insani bir birliktelik olmalı. Yardım ettiğimiz insanlarda ideolojiye bakmıyorsak, yardım edenlerde de bakmamamız lazım. Aç bir çocuğa yardım ederken inancını soramayız, yardım etmek zorundayız. İnsan önce karnını doyurur, sonra diğer ihtiyaçlarına bakar.

Kur'an İle Tanışmam



Kur'an'la tanışmam 1999'da başladı. O zamanlar uzman çavuştum ve uzman çavuşluktan 1998 yılında ayrıldım. İstanbul'a geldim. Eski bir ordu mensubuydum. Askeriyeden önce halı ve kilim pazarlaması yaptım. Sokak sokak halı ve kilim sattım. Meslek lisesi torna tesviye bölümü mezunu olduğum için kaynakçılık yaptım; soğuk demir, gazaltı argon, elektrik kaynakçılığı yaptım. Fırıncılık, pidedcilik en son da dönercilik yaptım. Bu mesleklerin esnaflığını da yaptım. On-
dan sonra tezgahtarlık yaptım. Ambalaj kağıdı imalatında da bir süre geçirdim. Kaşık ve çatal imalatında çalıştım. Kaşık ve çatal pazarlaması yaparken pazarlamasını yaptığım firmaya Anadolu'dan 168 tane esnafı sürekli mal alacak şekilde abone yaptıktan sonra şirket, "Bizim pazarlamaya ihtiyacımız yok, bir süreliğine ayrılalım." dedi ve yolları ayırdık. Sofra sinisi imalatında çalıştım. Bu tür imalatlarda çalıştım. Yağlı boya, kara kalem resim çalışmalarım var. Resimden para kazandım. Vesikalık fotoğrafları büyüterek para kazanıyordum. İllüzyon gösterileri yapıyordum, ilkokullara gidip çocukları eğlendirmeye çalışıyordum. Eğitim hayatım oldukça çeşitliydi. Sonra Karaköy'de uydu anten, çanak anten montajı üzerine bir dükkan açtım. Uydu anten, çanak anten montajı yaptım. Ancak malzemeleri aldığımız yerlerle komisyon meselesinden

anlaşamayınca dükkanı kapatmak zorunda kaldım. Benzin istasyonunda pompacılık yaptım. Hissedarlardan birisi bahşişlerimizi çalışıyordu. Matematiksel hesap hileleriyle bu durumu ifşa ettim. Belgelerimi masanın üstüne koyup şirket sahibine durumu anlattım. Bir maaş fazla verip beni işten çıkardılar.

Sonra Aksaray'da su sayacı takan ve değiştiren bir firmada çalıştım. Sistem A.Ş 'de su sayaçlarını takıyorduk. Orada da kimilerine kolay adresler verilirken, kimilerine zor adresler verilirdi. Her şeye rağmen çalıştım, fakat bir dilekçe yazıp gerekçesini sorduğum zaman küçülmeye gidiyoruz diyerek işten çıkardılar. Şu an ise antikacı dükkanımda antikacılık yapıyorum lakin bu zamana kadar sayısız işte çalıştım. Bu işlerden çıkardığım tecrübe, doğruyu savunduğum sürece sürekli iş değiştirmek zorunda kalmamdı. Ama hiçbir işe yapamam, beceremem demedim; bana gösterin, yapayım dedim.

Beşiktaş Futbol Kulübü'nün güvenlik amirliğini yaptım. Süleyman Seba gitti, Serdar Bilgili geldi ve Serdar Bilgili'nin tekstil fabrikalarını koruyan güvenlik şirketi Beşiktaş Kulübü'ne tepeden geldi. Güvenliği ele aldı. Bizim şirketimizin de tazminatı verilip çıkışı yapıldı. Yeni firmanın sahibi gelip bana teklifte bulundu. "Maaşınızda iyileştirme yapalım. Bizimle çalışmaya devam edin." dediler. Ben de, "Sisteme böyle tepeden torpille inen bir mekanizmayla çalışmam." dedim. Kabul etmedim. Bunun neticesinde esnafılık yaptım, dükkan açtım, onlarla uğraştım. Müşteriyi memnun etmen gerekiyordu fakat imalatçıyı iflas ettirmek fazla uzun sürmedi. Güvenip imzalı boş çeklerimi verdiğim birisi dolandırıcıymış. Safılık, cahillik, amatörlük diyelim ki güvendim. Evimde yatırdığım, misafir ettiğim insandı. Evimde misafir ettiğim insana verdiğim çeklerle dolandırıldım ve iflas ettim.

Bir zamanlar hayatımda bir arayış içerisindeyken Mustafa İslamoğlu'nun bir talebesi ile tanıştım. Bu karşılaşma çok ilginç bir tevafuk oldu. Vatan Caddesi'ndeki benzin istasyonunda pompacılık yaptığım günlerde Risale-i Nur okuyordum. Elimdeki gençlik risalesini bitirdiğimi söylediğimde, kitabı veren kişi, "Bir kere olmaz, bir kere daha okuman lazım. En az iki, üç kere okuman lazım." dedi. Risale'nin böyle bir kitap olduğunu söyledi. İkinci kez okurken, Tahtakale'de esnaf olan bir dostum, Poyraz Şahin, benzin istasyonuna geldi. Oradan yakıt alırken bana, "Ne yapıyorsun Mahmut?" dedi. "Gece nöbetindeyim. Kitap okuyordum. Sabaha kadar vakit geçmez." dedim. O da, "Bunları okuyacağına, Akgün Otel'in arkasında Mustafa Hoca var, git onu dinle. Zaten bir sürü kitabı var, şahsen dinlersen daha faydalı olur." dedi. 2000 yılında böylece Akabe Vakfı'na pazar sabahı gittim ve Mustafa Hoca'yı dinledim. İlk başta kafam karıştı ve "Bu yanlış, yalan söylüyor." dedim. Eve gidip anlattıklarına baktım, doğru söylüyordu. Kur'an'dan konuşuyordu. Bir sonraki hafta yanıma bir ajanda ve Kur'an aldım, okurken dinledim, ajandaya not aldım. Adam doğru söylüyordu.

"Doğru söylüyorsa, ben bu yaşıma kadar ne öğrendim?" dedim. Bunun hangi kaynakla test ettiğini sordum. Mustafa İslamoğlu, Bakara Suresi'nin 284. ayetinde "Kalplerden geçenlerden dolayı hesaba çekileceksiniz." dedi. Ben de "Fiiliyata geçmeden Allah hesap sormaz. Biz kalbimizden geçenlere engel olamayız." diye öğrendim. Ancak Kuran'a baktığımda Bakara 284, "Kalbinizdekileri ister açıklayın ister açıklamayın, Allah onlardan dolayı sizi hesaba çekecektir." diyordu. Şaşırdım.

Bir diğer kırılma noktam ise 16. surenin 58. ayeti oldu. Askerdeyken Kur'an'ı rastgele açıp okurdum. Bir gün yine açtım,

16:58. Ayet diyordu ki, “Onlara bir kız çocuğu müjdelendiğinde yüzleri mosmor kesilir.” Kızım doğduğunda ben de öyle olmuştum. Ayeti görünce demek ki ben o zaman müşrikmişim diye düşündüm. Utandım. Allah müthiş bir tespitte bulunuyor, ve ben bu tespiti yaşayan kişiyim. Zamanında oğlum olsun isterken kızım olmuştu ve yüzüm mosmor kesilmişti. Kızımdan özür diledim, kavuşunca sarıldım, öptüm. Ne kadar büyük bir hata yaptığımı anladım.

Kur’an’a güvenmem gerektiğini o zaman anladım, ama Kur’an’ın ayetlerinin benim öğrendiğim dinle alakası olmadığını fark etmeye başladım. 2000 yılında Mustafa İslamoğlu sayesinde bu farkındalığa ulaştım. Ayetlere geçmişin masalı gibi değil, şu anda bana ne söylüyor diye bakmaya başladım. Çok ilginç şeylerle karşılaştım. Mesela Nuh’un karada gemi yapması benim için bir kırılma noktasıydı. Karada gemi yapılır mı? Dere yok, deniz yok, ırmak yok, göl yok. Eğer Allah sana emrediyorsa, Allah’ın emrini anladıysan onu sorgulayamazsın.

Bazı emirler karada gemi yapmak gibiydi. Mesela faize bulaşmamak. Faize bulaşmadan, krediye bulaşmadan ticaret yapmak. “Sen manyak mısın?” dediklerinde, “Ben karada gemi yapıyorum.” dedim. Çünkü topluma göre krediye, faize bulaşmadan ticaret yapmak, karada gemi yapmaktır. Ayetin devamında da olduğu gibi; eğer siz karada gemi yaparsanız, deniz ayağınıza gelir. Eğer siz Allah’ın emirlerine uyarsanız, imkansız diyeceğiniz şeyler imkan haline gelir.

Bunu yaşayarak gördüğüm için Kur’an’a güvenim arttı ve Kur’an’a artan güvenim beni Kur’an’ın talebesi haline getirdi. Allah’ın Türkçe bildiğini bilmek, Arapça’ya mahkum ya da muhtaç olmamak, Arapların farklı anladığını görünce beni uyandırdı. Arapçayı şart görenler, “Arapça olmazsa olmaz.”

diyenler, tabii ki olsa iyi olur ama şunu da unutmamalılar ki Suudi Arabistanlı ile Cezayirli Kur'an'ı neden aynı anlamıyor? Bir Faslı, bir Tunuslu, bir Yemenli, bir Suriyeli neden Kur'an'ı farklı anlıyor? Hepsi Arap, Kur'an Arapça.

Türkiye'deki topluma Arapçayı şart koşanların cevap veremediği yerdir. Kur'an'ın farklı anlaşılmasının sebebinin fitratların farklı olduğunu birkaç yıl sonra anlayabildim. Fitratı farklı olan mecburen Kur'an'ı farklı anlıyor. Çünkü mizaç ve zeka seviyesi farklı.

Neticede okuduğunu farklı anlamaman sünnetullahtır, yasadır. Mesela Kur'an'dan bir örnek vereyim: Musa ve Harun meselesi var. Musa, Harun'un boğazını sıkınca, Harun diyor ki, "Ey annemin oğlu! Çekme sakalımı ve sıkma boğazımı!". İkisi de elçi, ikisi de aktif ve yaşıyor ama biri ötekinin boğazını sıkıyor. Hangisi haklı? Bu soruyu düşünersek, problemin yarısını halletmiş oluruz. İkisi de yaşıyor ama biri ötekinin boğazını sıkıyor. Doğru cevap, ikisi de haklı çünkü fitratları farklı.

Musa mizacında olanlar, Musa'yı haklı görebilirler. Samiriye'ye neden müsaade etti? Harun'u bilenler, Harun mizacında olanlar, sakin ve durağan olanlar, kavgadan uzak duranlar, hep güler yüzlü olmaya çalışanlar toplumda daima nazik insanlardır. Onlar da Harun pozisyonunda olanlardır. Harun diyor ki, "Dağılmasınlar diye endişe ettim. Eğer Samiriye'ye müdahale etseydim, millet dağılır diye endişelendim." Müdahale etmedim diyor. Hakikati kendileri kavrasın istedim. Buradan anlıyoruz ki herkesin Kur'an'ı anlaması gayet normaldir. Ki herkes anladığının hesabını verecek.

Ben de Kur'an'dan şunu anladım: İyi bir insan olmamız lazım. Erdemli, ahlaklı, çevresine faydalı bir insan olmamız lazım ki Kur'an'ı anlayabilelim. Kur'an'ı anlamanın yolu ahlaktan

geçiyor. Eğer ahlak olmadan bir kişiye İslam'ı verirsiniz, İnek Şaban filmlerindeki hoca gibi olur. Ama insanı önce ahlaklı yaparsanız, ahlaklı bir insan zaten Kur'an'a ulaşır. Kur'an'ı okumadan Kur'an'ı yaşayan insanlar tanıdım ben. Adam ayetleri yaşıyor, ayetten haberi yok. Neden? Çünkü erdemli ve ahlaklı zaten.

Kur'an, Allah'ın Bakara Suresi 2. ayetinde belirttiği gibi, muttakiler (takva sahibi olanlar) için bir hidayet rehberidir. Bu çok önemli bir ayet, ancak bazen insanlar, "Eğer müşrikler Kur'an'ı okursa, hiçbir şey anlamazlarsa, biz nasıl Kur'an'a yöneleceğiz veya Kur'an'ın ilkelerini hayatımıza nasıl yerleştirip Müslüman olacağız?" diye sorular sorabiliyor. Bu soruların cevabını Maide Suresi 6. ayetine dayandırmak hatalı olur. Maide Suresi 6. ayeti, abdest ve temizlenmeyi tarif eden bir ayettir; oysa Kur'an'ı "temiz olanlar kavrayabilir" ifadesi, Vâkıa Suresi 79. ayetinde geçer. Maalesef bu ayet toplumda sıkça "abdestsiz Kur'an'a dokunma" anlamında çevriliyor. Oysa "temiz olanlar kavrar" ifadesi, aslında içsel ve ahlaki temizliği, dürüstlüğü ifade eder. Temizlik, sadece fiziksel temizlik değil, ahlaken doğru olmak, dürüst olmak anlamına gelir. Buradaki kavramak da, bir eşyayı tutmak değil, bir konuyu anlamaktır. Allah, dürüst ve temiz kalpli insanların Kur'an'ı anlayabileceğini vurgular. Ne var ki toplumumuzda bu ayet genellikle yanlış yorumlanarak "abdestsiz Kur'an'a dokunma" şeklinde çevrilmekte. Müşriklerin Kur'an'ı okuması ve ahlaklı olmamaları durumunda sapmalarının artabileceğini, Allah'ın, dileyeni dilediği yolda destekleyeceğini belirtiyor. Bu nedenle, Kur'an'ı doğru anlayabilmek için temiz ve akıl sahibi olmak gereklidir.

Mesela bugün Celal Şengör gibi profesörler ya da ilim adamları, Kur'an'ı okuyup da Kur'an'da deprem ayetlerinin tam

tersini söylüyorlar. Kur'an'ın birçok ilkesinin günümüz çağdaş bilimiyle bağdaşmadığını söylüyorlar ama Kur'an'ı öğrenmek, dürüst olan insanların Kur'an okuduğunda bu ayetleri ona göre yorumlayıp çağdaş bilimle ölçtürüyorlar. Celal Şengör bilmiyor mu “Mâ meleket eymânukum” ayetinin emri altında çalışanlar olduğunu? Bütün inancımın üzerine yemin ederim ki biliyor ama insanlara cariye diye çeviriyor. Nikahsız ilişkiye girebileceğini para olarak anlatıyor. Niye anlatıyor bunu? Çünkü öyle işine geliyor. Hakikati bildiği halde gizliyor işte. Allah hakikati gizleyenlere en ağır hakareti yapıyor. Bunu kasıtlı olarak yapan insanlar, birileri dil üzerinden, birileri din üreterek para kazanıyor. Ateizm bir dindir. Din bir yaşam tarzıdır. Ateizm bir yaşam tarzıysa Ateizm de dindir. Onun da bir felsefesi vardır, ibadetleri vardır, ilkeleri vardır. Bizim ibadet dediğimiz şey, onlarda totemdir. Parmağını parmak üzerine atıp gözlerini yumup kaldırmak onların ibadetidir. Kulağını çekip tahtaya vurmak da ritüeldir. Kuzey Amerika'da Kızılderililer şimşek çaktığında tanrının ağaca indiğini kabul ediyorlar ve başlarına kötü bir şey gelme ihtimali olduğunda bir tahtaya vurarak tanrıyı haberdar etmek istiyorlar. Kulağı çekip tahtaya vurmanın sebebi budur.

Kur'an'ın, insanın iliklerine inmesiyle ve Kur'an'ın din adamlarının söylediğinin tersini söylediğini fark etmekle bir yola giriyorsunuz ve bu yol sizi iyi bir insan olmaya yöneltiyor. Kur'an ile tanışıp hayatını buna göre idame ettirmek önemli. Kitabın ismi “Yolda Kalanlar”. Yolda Kalanlar kitabı aslında, dinini araştırırken yolda kalanlar, paraya pula ticarete dalıp yolda kalanlar, annesini babasını, soyunu sopunu bırakıp yolda kalanlar. Bizim yolda kalanlara yardım etmemiz lazım. Kur'an ile tanışmanızı bu şekilde özetleyebiliriz.

Ben buna zincir modeli diyorum. Cübbesiz Mahmut'un protezci Mehmet Ceylan'a ihtiyacı var. O bir halka. Esnaf arkadaşlara ihtiyacı var, onlar birer halka. Diş doktoru Rıdvan Gençer, o da bir halka. İhtiyaç sahibi ailemiz ayrı bir halka, arabası olan kardeşimiz de bir halka. Tek başına hiçbir şey yapamazsınız. İnsan, yalnız yaşayamaz. İnsan, cemiyetle insandır. Benim amacım, pasif iyileri aktif iyi haline getirmek ve zinciri bir halka dağıtmak. Zincir ne kadar uzun olursa, o kadar derinden insan çekip kurtarabiliriz. Zinciri uzadıkça, daha zor durumdaki insanları daha derinden çıkartıp kurtarabiliriz. Ben bunun gayretinin mücadelesini veriyorum. Örneğin, proteze ihtiyacı olan bir çocuğumuz var diyelim. Burada zincirin halkaları yardım edecek olan insanlar, maddi yardım edecek olan insanlar lazım ve işini çok iyi yapan protezci lazım. O protez için çocuğun birisinin arabasıyla belli günlerde belli saatlerde provalara getirilmesi lazım. Ve bu çocuğun evinin ihtiyaçlarının halledilmesi lazım. O çocuk zaten durumu iyi olsa kendisi yaptırır. O eve elektriği, suyu bağlayacak bir tesisatçı lazım. Gelip onu tamir edecek birisi lazım. Ders yapan ablasının ya da abisinin okulda başarılı olabilmesi için ders verecek öğretmene ihtiyacımız var. Yine kırtasiye malzemesi lazım. Evin badana ve boya ihtiyacı var. Badana ve boya yapan iyi bir insana ihtiyacımız var. Bunları bulamıyorsak bile, para vererek buluyoruz. Yani zincir o kadar uzuyor, yeter ki sen görmek iste.

Maddi problemler bittikten sonra ise çocukların eğlendirilmesi, güldürülmesi, oynatılması gerekiyor. Bir oyun parkına götürülmeleri lazım. Bunların her biri bir halkadır. Şimdi, ben çocuğa protez yaptırdım, konu kapandı. Hayır, bu zincir kısa bir zincirdir. Her konuda zincirleri uzatmamız gerekiyor.

Elbette, ilerleyen süreçte bunlarla ilgili daha fazla değinebiliriz. Hatta şimdi bir şey daha söyleyeyim. Yardımlaşmayla ilgili...

Dostlar,

Yardım faaliyetleriyle ilgili yola inmemiz lazım. Hepimizin zincirin bir halkası olması lazım, yolda olmamız lazım. Yolda kalanları görmek için yola inmek gerekiyor. Herhangi bir derneğin ya da vakfın IBAN numarasına bir ücret yollarsanız, bu da bir alternatiftir ama bu zincir değildir. Benim itiraz ettiğim konu şudur: Kötüyü konuşmuyorum, iyi bir derneği söylüyorum. Kötüyü zaten kötüdür. İyi bir dernek önce kirasını verecek, stopajını ödeyecek, vergilerini ödeyecek.

O araçlar var ya, Connect, Doblo gibi küçük kamyonetler, eşya taşıma araçları; onların bakımı, alımı, HGS'si, OGS'si, şoförleri, şoförlerin maaşları, akaryakıtı, altı aylık bakımları, altı aylık vergileri, stopajları derken masraflar birikiyor. Ramazan Bayramı'nda bu araçlara erzak resimleri, Kurban Bayramı'nda koç resimleri konuluyor. Sonra bu şoförlerin yanında eşyaları taşıyacak gençlerin maaşları ekleniyor.

Arkadaşlar, 2023 İstanbul bütçesiyle söylüyorum; tanıdığım bir dernek var. Bu tür giderlerini bildiğim bir derneğin aylık gideri 2.000.000 TL. Merkezi İSTOÇ'ta. Bu 2.000.000 TL harcandığında sıra makarnaya geliyor. Düşünebiliyor musunuz? Ve herkes bu derneğe yardım ederken makarnayı kendisinin aldığını zannediyor. Hayır kardeşim, 2 milyonun masrafından sonra yardım başlıyor. Ben de diyorum ki yapmayalım, bunu yapmayalım. İlle de yapacaksak yurt dışı için yapalım. Afrika için yapalım ama komşun için buna gerek yok. Herkesin aktif olup yola inmesi lazım. Herkesin kendisinin harcaması lazım. Mesela ben arkadaşlarıma fatura yolluyorum.

Kardeşim, bu faturayı yatır. Çok merak ediyorsan faturanın adresi zaten orada var. Git, ziyaret et. Ben nerenin faturasını yatırıyorum, git bir gör. Gidip gören arkadaşlarım, faturanın dört katı, beş katı para harcamak zorunda kalıyor. Çünkü adresi görüyor. Adresi görünce eksiğı görüyor. Eksiğı görünce hadi bakalım gayret çaba. Onun için dostlarım, mesele daha fazla faydalı olmaksız komşunuzdan başlayarak çevrenize yardım etmeniz gerekiyor. Herhangi bir yardım kuruluşunun IBAN'ına yatırdığınız para ile kendinizi kandırmanızı istemiyorum.

“Kızıma Trombosit Lazım!”



Akabe Vakfı'na kan bağışında bulunmak için adımı yazdırmıştım. Aktif üye olmak için bir gün beni bir abla aradı. Ayşenur Abla dedi ki, “Afedersiniz, sizi kan için rahatsız ettim. A grubu pozitif kanınız varmış. Kızıma kan lazım, bana kan verir misiniz? Kızıma kan verir misiniz?” Dedim, çok geçmiş olsun abla, nedir problem? Ameliyat mı oluyor? “Hayır” dedi, “Kızım lösemi hastası. Trombosit lazım.” Trombosit de kan değildir. Bir makineye bağlanıyorsunuz, 60-70 dakika ortalama, ki o günlerde 80-90 dakikaydı. Kanın içindeki sarı, değerli bir madde alınıyor, ayrılıyor. Kabul ettim ve beni Şişli Etfal Hastanesi'ne çağırdı. Tamam dedim, Saniye Nur'un adını soyadını aldım, Şişli Etfal'e gittim. Orada formu doldurdum. Ne annesini ne de Saniye Nur'u göremedim. Çünkü çalışıyordum, yoğun çalıştığım günlerdi. Trombosit verdim, tekrar işime döndüm.

Ortalama 15-20 gün sonra tekrar bir telefon geldi. Abi dedi, Saniye Nur'un tırnakları morardı, dudakları morardı, trombosit lazım. Kimseyi bulamıyorum, yardım eder misin? Dedim ederim. Yine Şişli Etfal'e geldim. Tabii devlet hastanesi olduğu için biraz idare, hoşgörü ya da hile imkanı var. Normalde 45 günde bir verilmesi tavsiye edilen trombositi ben 15-20 gün sonra tekrar ikinci kez verdim. Vücut nasıl olsa

üretiyor. Sonra Saniye Nur'u orada ziyaret ettim. Annesi ile onu gördüm, geçmiş olsun dedim. Ve yanlarından ayrıldım. O gün tanışmış oldum. İkinci trombositte aradan tahminen bir ay kadar geçti. Yeniden bir telefon geldi. Tekrar trombosit verilmesi lazım. Üçüncü trombositte ben Sivas'ta çalışıyordum, avize montajı yapıyordum. Telefona cevap verdim, merdivenin üstündeyim. Buyur abla dedim. Mahmut Hocam dedi...

Saniye Nur'a tekrar söyledim. "Trombosit lazım. Kimse yok, nasıl yapalım? Gelip verebilir misin?" dedi. "Abla, ben zaten iki kere verdim." dedim.

"İki kere mi, yoksa üç kere mi verdim ya?" diye düşündüm.

Dördüncüsünde "Sivas'tayım abla" dedim. Böyle biraz da kibirli bir kafayla maalesef, "Abla, yeter." dedim. Aslında biraz öfkeydim, tatlı bir öfke ya da nazla karışık bir duygu. O duyguyu siz anlarsınız. "Abla, üç kere verdim ya, ben İstanbul'da olsam bile artık veremem. Yolda geçen birine çarpsanız, o da A pozitif çıkar. Ben Sivas'tayım, merdivenin üstündeyim. Avize takıyorum ama size arkadaşımın telefonunu yollayayım, o versin." dedim. Trabzonlu Arda diye bir arkadaşım vardı. Telefonu kapattım, hemen Arda'nın telefonunu yolladım. "Arda, git kan ver." dedim. Ancak Arda da verememiş, durumu uygun değilmiş.

Konu böyle kapandı. 6-7 ay geçti üstünden. Muhammed Kılıçarslan, İstanbul'dan iş arkadaşım. Bir gün bana "Mahmut Abi, eve giderken ışıklarda mendil satan yaşlı bir teyze var. Derdini sordum, buzdolabında hiçbir şey yokmuş, erzağa ihtiyacı varmış. Senden bahsettim, bu teyzeye erzak alır mısınız?" dedi. "Şu anda müsait değilim ama alırız." dedim. Teyzeye erzak sözü verdim. Aradan 10-15 gün geçti. Muhammed, "Abi, erzağı ne zaman alacağız?" dedi. "Acelesi yok, şu anda çok yoğunum."

Aradan bir ay geçti. Hâlâ teyzeye sözümü tutacağım. En sonunda Muhammed, “Abi, yeter artık, alıyorsan al, almıyorsan bırak. Utanıyorum, kadının yüzüne bakamıyorum.” dedi. “Tamam, bu akşam gidelim.” dedim.

O akşam BİM’den alışverişimizi yaptık. 8 poşet doldurduk. Ne lazımsa, hiçbir şeyi olmayan bir eve alır gibi. Arabamıza koyduk, aynı ışıklara gittik. Teyze aynı ışıklarda mendil satıyor. Her zamanki gibi gördük. Muhammed, “Teyze, hadi gel. Sana erzak aldık, nihayet, Hacı Abi çok yoğun, kusura bakma ancak geldik.” dedi.

Özür diledik. Kadın bizi evine tarif edecek. “Buradan sağa dön.” dedi. “Teyze, ters yön, kapan var, buradan giremem.” dedim. Mecburen devam ettim, başka yerden döndüm. Kadın tarif edemiyordu. “Şuradan sola dön, şuradan sağa dön.” diye anlatmaya çalışıyordu.

Bağcılar’daki dere yoluna yakın yerlere geldik. Kadın evini bulamıyor. Hiç sesimi çıkarmıyorum, “Buluruz teyzeciğim, acele etme, sakın ol.” dedim. “Mendil sattığın yere tekrar gidelim istersen.” dedim. Kadın, “Oğlum, şurada kızım oturuyor. Siz bırakın, ben oradan damadıma taşıtırım. Onlar da ihtiyaç sahibi zaten, çok almışsınız, birazını onlara bırakırım.” dedi. “Sen nasıl istersen teyze, nereye dersen bırakırım.” dedim. Arabayı park ettik, poşetleri aldık. İkinci kata çıktık ama merdivenin ışığı falan yanmıyor. 50-60 yaşında bir bina; acayip koku, rutubet, nem var.

Zile bastık. Kapıyı açan Ayşegül Abla, ayağının dibinde Saniye Nur. “Saniye Nur.” dedim. “Ayşe Abla.” dedim. “Mahmut Abi, Mahmut Amca.” Muhammed döndü, “Abi, sen nereden tanıyorsun bunları?” dedi. Kadın şaşırdı, “Siz nereden tanıyorsunuz kızımı?”

Muhammed'e döndüm, "Sakın sesini çıkarma, hiçbir şey konuşma." dedim. İçeri girdik, 3-4 dakika özür diledim ama ağlayarak. Rabbim beni kulağımdan tutmuş gibi hissettim. "Bir iş yapıyorsan tam yap, yarım iş yapma, yaptığın işi yarıda bırakma." der gibi. 20 milyonluk İstanbul'da Allah kulağımdan tuttu, beni Saniye Nur'un kapısına koydu. İçeri girdim ama dünya başıma yıkıldı. Kızdığımı anlamış, bir daha beni aramamış. Çocuk çok zor durumlara düşmüş. Defalarca morali bozulmuş. Ondan sonra yeni tedaviler, yeni süreçler başlamış. Toplamda 9-10 ay geçmiş. "Abla, bundan sonra Saniye Nur bana ait. Canını sıkma, kafanı takma." dedim.

Saniye Nur'u sahiplendim. Çocuk odasından, mobilyasından, tabletinden başladık. Elbiseleri, yemesi, içmesine kadar düşündük. Kızıma dedim ki, "Kızım, Saniye Nur'u alacaksın, o gün ne istiyorsa yapacaksın. AVM, sinema, buz pateni... Ne istiyorsa yapacaksın. Sonra eve teslim edeceksin." Ara sıra yaş pasta alırdım. "Bugün Saniye Nur'un doğum günü..." derdim. Doğum gününün ne olduğu önemli değildi. Kemoterapi gördüğü için saç yoktu, bu yüzden benden peruk istiyordu. Gidip peruklar alıyordum ona . Hemen hemen her renkten peruk aldım. Değişik, değişik takmak, giyinmek istiyordu.

Ev sahibi Saniye Nur'un önünü kesmiş, "Sen kansersin, ölürsün yakında. Annen de zaten kira vermiyor..." gibi şeyler demiş. Bunu öğrendikten sonra ev sahibi kadın olduğu için fazla bir şey diyemedim. İBAN numarasını aldım, o günden sonra birkaç yıl boyunca hem kirasını hem erzağını hem de bütün ihtiyaçlarını ben karşıladım.



*Bugün bir yıl oldu seni toprağa vereli,
 Sen kabire ben sürgüne gideli..
 Demek buymuş sevmenin bedeli...
 Seni özlemek iftar beklemek gibi...*

Saniye Nur ile geçirdiğimiz bir buçuk yıl boyunca elimizden gelen her şeyi yaptık. Bir gün Saniye Nur'la sokakta evcilik oynadım. O an benim en güzel dakikalarımıydı. Maalesef, İstanbul'un koşturmacasında ticaretle ilgili bir telefon gelince kalkmak zorunda kaldım. Mahallenin çocukları Saniye Nur'la oynamıyordu. Saniye Nur kilimi sermiş, üzerine oyuncakları dizmiş, kendi başına evcilik oynuyordu. Ben gittim, kilimin üzerinde oturdum, bağdaş kurdum. Saniye Nur'la yaklaşık 10 dakika kadar oyun oynadım. Hayatımın en güzel dakikaları olduğunu çok sonra anladım.

Sonra onun yanından ayrıldım. Sokağın sonuna kadar zor gittim. Sokağın sonunda köşeyi döndükten sonra oturdum, yine ağladım. Çok sulu gözlüyüm. Sert görünüyorum ama maalesef duygusal yanım ağır basıyor. Yalnızken ağlamak kolay, insanların yanında ağlamak zor. Orada iyice ağladıktan sonra aracıma bindim gittim çünkü Saniye Nur artık kötüye gidiyordu.

Sonun başlangıcıydı. Yapılacak hiçbir şey yoktu. Bir gün Saniye Nur bana, “Amca, sana bir şey diyebilir miyim?” dedi. “Tabii, söyle Saniye.” dedim. “Yalnız konuşmak istiyorum ama.” dedi. Elinden tuttum, ayrıldık.

Dedi ki, “Annem ve babam sana itiraz edemez. Hem seni seviyorlar hem de sana çok saygı duyuyorlar.” Saniye Nur, böyle büyümüş de tekrar küçülmüş gibiydi. 13 yaşındaydı ama 13 yaşında gibi değildi, sanki 25 yaşında gibiydi. “Ne olur beni hastaneye götürmesinler Mahmut Amca. Bak, her tarafım delik deşik, her tarafım mosmor. Farkındayım ama istemiyorum, beni götürmesinler, razıyım.”

“Saniye, söz veriyorum konuşacağım.” dedim. Annesiyle babasına gidip, “Bu çocuğu götürmeyin.” dedim. “Her ilacı çocukta deniyorlar. Doktorun kurduğu cümle de şöyle, ‘Yeni bir ilaç var. Sonucu biraz geciktirebilir.’ Yapmayın, bırakın. Saniye Nur kapının önünde oynasın. Düşünce alır götürürüz. Bırakın, düşene kadar oynasın.”

Annesi kabul etmedi. “Hayır, Mahmut Abi, pes etmeyeceğim. İlaçlarını da kullanacak, kullanılmasını istiyorum.” dedi. Ve bu şekilde sonuna kadar ısrar etti.

En sonunda Saniye Nur hiç yapmadığı bir şeyi yaptı. Kemoterapiye giderken ilacı verecekleri zaman, annesine, “Annecim, hakkını helal et, buraya kadar.” dedi. Annesiyle helalleşti ve gerçekten o son giriş oldu. Annesi beni aradı ve, “Mahmut

Abi, Saniye Nur'u kaybettik, Kayseri Develi'ye defnedeceğiz onu.” dedi.



*Bazen eğilip sormak istiyor insan.
“Toprak...! Sana da yük oluyor muyum?” -diye..!*

“Tamam, başımız sağ olsun.” dedim. Kızlarımı aldım, kendi aracımle, çünkü artık bütün ailem Saniye Nur'u çok iyi tanıyordu. Hepsiyle beraber Kayseri'ye, Develi'ye gittik. Kabre kendimiz indik, kendimiz defnettik. Sonra döndük geldik.

Saniye Nur böyle bir şeydi. Her sene 29 Mayıs'ta Saniye Nur'u anarım. Vefatı 29 Mayıs. Onun haricinde, bu Saniye Nur sebebiyle kemoterapi hastalarına bakmaya gayret ettim. Ar-

da'mız vardı, Arda'yı kaybettik. Canan Nur'umuz vardı, Canan Nur'u da kaybettik. Bu kemoterapi ve lösemi psikolojisi beni çok yordu. Artık birebir giremedim. Hepsini toprağa vermek hakikaten çok zor bir şey.

Bu yüzden kemoterapiyle ilgilenen arkadaşlarımı yönlendiriyorum. Lösemili çocuklarla oğlumu, kızımı yolluyorum. Ben biraz daha mesafeli duruyorum. Sebebi, Saniye Nur'un bana verdiği hatıralar.

“Saçının Rengini Söyler misiniz?”



*Ânı hissetmek için bu fotoğrafa
soğuk bir yerde bakın...
Anılarınız canlansın biraz...
Anımsamak için üşüyen dizi...
Anıt'mı diksin titreyen kişi*

Dostlar, 6 Şubat depreminin sabahında, lastikçi henüz açık değildi. Lastikçinin açılmasını beledikten sonra arabama lastikleri alıp hemen yola çıktık. İnsanları harekete geçirmek için çok uğraştım; video çektim, paylaştım, gelmeleri için çağırıda bulundum.

Bu depremde, yüz binlerce insanın hayatını kaybettiğini düşünüyorum. Yaşanan sayısız olay ve hatıra var. Sadece depremde yaşadıklarımızı kitaplaştırsak, tek başına bir eser olurdu. Ama

buna gerek duymadım. Neden mi? Çünkü herkesin depremle ilgili kendi hatırası var. Deprem bölgesinde tanıdığı birini kay-

betmeyen kimse yoktur. Birimizin asker arkadaşı, birimizin akrabası, hepimizin canı, ciğeri orada vefat etti.



Sadece bir hatıramı paylaşmak istiyorum. Bu kadar hatıra arasında depremde yaşanmış bir olay, en azından hatıra olarak kalmalı diye düşünüyorum. Maraş merkezde enkaz çalışmaları sırasında çıkan cesetleri, görevlilerle birlikte yolun kenarına diziyorduk. Ben bir cesedi duvarın dibine koyduktan sonra, kadınlar geldi. Küçük bir çocuk cesediydi, tahminen 10 yaşlarında. Üstü örtülü olarak duvarın dibine getirdik ve bıraktık. Kadınlar etrafımızı sardı. Onların yaklaşmasına izin vermiyordum, doktor ve yetkililer gerekliydi. Gelişigüzel açılıp hırpalanması ya da zarar görmesi doğru olmazdı.

O sırada yanımıza gelen bir kadın, diğerleriyle beraber dururken bana şöyle dedi: “Hacı Abi, lütfen saçının rengini söyler misiniz?” Yutkundum. Hâlâ aklıma geldiğinde içimi hüznün kaplar. “Saçının rengini söyler misiniz?” Allah bilir çocuğun saçının rengi farklıydı, belki boyanmıştı, belki de doğaldı. Bu yüzden, çocuğu net olarak tanıyabileceğini dü-

şündüğü için sormuştu, ama ben çocuğun saçının rengini söyleyemedim. Cesedi açıp gösteremedim. Bunu yapamadım. Yetkilileri bekledim.

Ancak o soru, gece rüyalarımnda, gündüz yemeklerimde, ekmeğimde kulaklarımda çınladı...

“Saçının rengini söyler misiniz?”



Ozan Abimiz



Bu hatıramız İstanbul Darülaceze sakinlerinden, Ozan Dermansız, halk arasında Dermansız olarak bilinen abimize aittir. 1970 doğumlu olan Dermansız, 27 yıldır Darülaceze’de yaşamaktadır. Geçirdiği hatalı bir ameliyat sonucu felç kalmıştır, sonrasında anca ellerini kullanabilir hale gelmiş, lakin belden aşağısı maalesef felçli kalmıştır. Buna rağmen müthiş bir azimle hayata tutunan Dermansız, şiirler yazmaya başlamıştır. Yazdığı şiirler, günümüzde Türkiye’deki büyük sanatçılar tarafından bestelenip şarkılara dönüştürülmüştür. Birçok eseri vardır ancak zamanında kendisinden telif hakları imza karşılığı alınmıştır ve maalesef kötü niyetli insanlar tarafından eserlerinin telif ücretini alamamıştır. Dermansız’ın 61 adet şiir kitabı bulunmaktadır.



*Neden kelebek denir derdin büyüğüne
Kelebek az yaşıyor diyemi?
Ya da ne bileyim!
Derdin annesi çok çeksin diye mi?*

Dermansız, bu eserleriyle sanat dünyasında önemli bir yere sahip, cömert ve bonkör bir abimizdir. Yaklaşık 4-5 yıldır onunla olan dostluğumuz devam etmektedir ve iletişimimiz kuvvetlidir. Darülaceze’yi ziyaret etmek isteyenler, oraya gittiğinizde sadece “Dermansız” demeniz yeterli olacaktır. Çünkü Dermansız Abimiz, oranın 27 yıllık sakini olarak bilinir. Kitabım vasıtasıyla birkaç kişinin daha onu ziyaret etmesini ve halini hatırını sormasını ümit ediyorum. Oraya gittiğinizde istediğiniz şiir kitabını size hediye edebilecek kadar cömert biridir. Şu anda çok zor günler geçiriyor, kitabın basıldığı hafta tam 20 gün yataktaydı ve vücudu yaralar içindeydi.

Darülaceze’deki tüm büyüklerimize, oradaki ablalarımıza ve abilerimize de Rabb’imden şifa diliyorum. Dermansız Abimizin hayatı gerçekten çok farklıdır. Küçük yaşta Erzurum’dan Manisa’ya göç etmişler. Abimiz Manisa’da hastalanmış ve onu tedavi için İstanbul’a göndermişler. İstanbul’da yapılan bir ameliyat sonucunda maalesef 27 yıldır Darülaceze’de yaşamaktadır. Hayatını 8 yaşından itibaren bu şekilde sürdüren Dermansız’a sabır ve başarılarının devamını diliyoruz. Dermansız Abimizin şu anda kullandığı akülü araba çok kötü durumda. Önce bataryası bitti, sonra bataryasını değiştirdik, ancak yeni bir akülü araba almanın hesaplarını yapıyoruz. Bunun dışında, vücudu uzun süre yatmaktan dolayı yaralarla dolu. Kalbiyle ilgili de bazı rahatsızlıkları var ve tedavi görüyor. Sıcacık bir evde bile birçok insan şikayet ederken; Darülaceze’de kimsesiz, sahipsiz, engelli ve hasta olmanın ne kadar zor olduğunu düşünün. Tüm bunlara rağmen Dermansız Abimiz mücadelesine devam ediyor. Dertlerini ve hayatı sorgulamasını şiirlerle anlatmaya çalışıyor. İnşallah sağlığına kavuşur ve kendi ihtiyaçlarını rahatça karşılayabilecek duruma gelir. Tek ümidimiz ve duamız bu yönde olmaktadır.

Bir Şükür Örneği



Bu hatıramız; Küçükçekmece, İkitelli, Mehmet Akif Ersoy Mahallesi'nde oturan bir aileye aittir. Bu aile, dostlarımıza empati yapmaları ve şükretmeleri için harika bir örnektir. Bu ailenin 4 tane zihinsel ve bedensel engelli çocuğu var. Biz bu aileyi tanıdığımızda 3 zihinsel ve bedensel engelli çocukları vardı. Kadının hamile olduğunu öğrendiğimizde eşim ciddi manada tepki gösterdi. Ancak aile, çocuğun sağlıklı olacağını ve kendileri yaşlandığında bu çocuğun büyüyüp abilerine ve ablalarına bakabileceğini ümit ettiklerini söyleyerek kendilerini ya da bizi teselli etmeye çalıştılar. Fakat son çocuk doğduktan kısa bir süre sonra geçirdiği havale sonucu zihinsel ve bedensel engelli oldu.



Bu çocukların hepsi doğum sırasında gayet sağlıklı ve normaldi. Doğumdan çok kısa bir süre sonra bir ilginç bir şekilde havale geçiriyorlardı. Bu durum dördünde de aynı şekilde yaşandı, çocuklar zihinsel ve bedensel engelli hale geldiler. O havale sırasında beyne oksijen gitmiyor ve çocuklar maalesef engelli kalıyor. Şimdi bu engelli çocuklara mecburen bakmamız ve yardım etmemiz gerekiyor. “Neden dördüncüyü doğurdun, bir çocuğun vardı, neden ikinciye doğurdun?” gibi sorgulamalar yapmanın yanlış olduğu kanaatindeyim. Bu aile gerçekten çok mağdur durumdadır. Hiçbir çocuk ayağa bile kalkamıyor, yürüyemiyorlar, sadece yerde emekleyebiliyorlar. Bu çocuklar için evde sürekli hasta bezi bulunması lazım. Büyük çocuklar artık yetişkin yatalak bezi kullanıyor, küçükler ise normal çocuk bezi. Bu dört çocukta üçü erkek, biri kız. Maalesef bu çocuklara uygulanabilecek bir tedavi yok, iyileşme ihtimalleri de bulunmuyor. Mütemadiyen bu şekilde bakılmak zorundalar.

Eve yüksek miktarda su faturası geliyor. Sebebi ise çocukların altı değiştirildiğinde banyoya götürülüp yıkanmaları. Bu aile kiracı ve evlerinde soba kullanıyorlar. Kayda değer bir geçim kaynakları da yok, baba hurda toplayarak geçim sağlıyor. Biz bir engelli çocukla bile hayatımızın zor olduğunu düşünüürken, bir evde dört zihinsel ve bedensel engelli çocuğu olan bu aile, içinde bulunduğumuz duruma şükretmek için harika bir örnektir.

Mustafa Kardeşimiz



Bir de bizim yol arkadaşımız olan Mustafa Kardeşimiz vardı. Mustafa bir esnaftı, imalatçıydı ve çok kıymetli bir dosttu. Hakikaten ara sıra arar, konuşurduk. En fazla bir ay geçmezdi ki, “Mahmut Abi, ne yapıyorsun, nasılsın?” diye sorardı ve infak çalışmalarına katılırdı.

Dostlar, Mustafa Kardeşimiz ya bizzat gelir ya da destek verirdi. “Abi ben gelemiyorum, sen gerekeni yap.” derdi. Ancak bu Mustafa Kardeşimiz yaklaşık 4-5 ay boyunca hiç aramadı. Bir gün telefon açınca, ben de kendisine tepkisel olarak dedim ki: “Ya mübarek, öldün mü kaldın mı? Neredesin? Niye aylardır aramıyorsun?” dedim.

O da gayet sakin bir ses tonuyla: “Evet Mahmut Abi, doğru söylüyorsun, öldüm. Yani, ölüyorum...” dedi. Ne demek istediğini anlamadım. “Bana kanser teşhisi kondu.” dedi. “Ve çok geç kalınmış, dördüncü evredeymişim. Bu yüzden seni arayıp sormadım, tedavi sürecindeydim. Kusura bakma.” dedi.

Çok büyük bir şok yaşadım. Yanına, dükkanına gittim, her şeyi ayrıntılı olarak anlattı. Mustafa Kardeşim yetimhanede büyümüş bir insandı, kimsesi yoktu. 18 yaşını geçtikten sonra hayatını kendi tırnaklarıyla kazımişti. Evini almış, iş yerini kurmuş, imalatını açmış, evlenmiş; her şeyi düzene sokmuştu. Hayatını başarmış bir insandı. Tam sefasını süreceğim dediği

otuzlu yaşlarında, maalesef böyle bir hastalıkla burun buruna kaldı.

Kendisi tedavi olmak için çok çaba sarf etti. Son ana kadar da iyileşebileceğini ümit ediyordu. Biz de onu o yönde destekliyorduk. “Toparlayacaksın, Mustafa, merak etme.” diyorduk.

İyileşmesi için dostlar, Mustafa’ya insan sütü verdik. Yani bebeği olan annelerden, doktor tavsiyesiyle ya da daha önce bunu yaşamış olanların tavsiyesiyle bizzat anne sütü, bebeklerin sütünden termos termos doldurup içirdik. Hangi doktor ne diyorsa yaptık. Kemoterapiler de uygulandı, fakat maalesef teşhis, tedavi ve vefatı; o insan sütleri bile Mustafa’mızı kurtarmaya yetmedi.

Mustafa’mızı defnederken, bütün dostlarımız oradaydı. Hâlâ ara sıra özlerim kendisini. İnşallah Rabbim ahirette beraber olmayı nasip eder. Yardım eden bir insanın, sonra yardıma muhtaç hale düşmesi, yani özü itibariyle insanlara el uzatan birinin daha sonra uzatılacak bir ele muhtaç olması... Mustafa, insanlara el uzatan bir kardeşimizdi ve sonra dostlar ona elini uzattı. Fakat maalesef bu yetmedi.

Hatıralarımızda, gönüllerimizde Mustafa olarak yaşıyor. Rabbim rahmet etsin inşallah.

Canan Nur Evladımız



Dostlar, Canan Nur’umuz vardı. Aynı Saniye Nur gibi bir vaka. Canan Nur’umuz, SMA hastalığına yakalanmış bir çocuğumuzdu. Fakat ilaç çok pahalı olduğu için o parayı bulmak çok zordu. Sağlık Bakanlığı’ndan bir heyetle o ilacın alınması gerekiyordu. Biz de kanuni işlemleri yapıp devletten bu ilacı heyet vasıtasıyla alabilmek için büyük bir gayrete girdik.

Uğraşlarımızın neticesinde, Canan Nur’a bu ilacın bakanlık tarafından verileceği bize garanti edilmişti. Gerekli bütün işlemleri hallettik. Canan Nur’un Ankara’ya gitmesi gerekiyordu. Oğlum, kendi aracımızla Canan Nur’u, annesini ve babasını Ankara’ya götürdü. Heyete girdiler ve ilacı almaya hak kazandılar.

Ancak kilosu çok düşüktü. İlacın bünyeye vereceği zarardan dolayı kilosunun en az 5-6 kilo artması gerekiyordu, hatta 10 kilo artsa çok daha iyi olacaktı. Onun kilo alabilmesi için elimizden gelen gayreti gösterdik. Bu süreçte ona çok güzel bir akülü araba aldık. Akülü arabayı bizzat kendim götürdüm, evinde montajını yaptım, taktım ve Canan Nur arabayı çok sevdi. Çok zeki bir çocuktü, fakat hastalık onu mahvetmişti.

Ziyaret edip konuştuğumuz günlerde, büyüyünce ne olacağını anlatırdı. Beraber oyun oynadık, boyama kitapları boyadık.



Akülü arabasıyla dolaşmıştı. Ancak kilo alması gereken süreçte, nefes borusuna balgam tıkanması sonucu Canan Nur'u kaybettik. Canan Nur'un akülü arabasını, annesinin isteği üzerine başka bir ihtiyaç sahibine verdik. Canan Nur ile Ankara yolculuğumuz ve evinde yaptığımız sayısız ziyaret ve sohbet hatıra olarak akıllarımızda kaldı. İlacı almayı hak etti ama bünyesi yetmedi. Rabbim rahmet eylesin inşallah.

Tüfekli Köylüler



Dostlar, Antalya bölgesindeki yangınlar için İstanbul'dan aracımızla yardım etmeye gittik. Yangın bölgesine giderken, yanık kreminden tutun aklınıza gelebilecek küçük ama kıymetli ne varsa yanımıza aldık. Hatıralarıma giren bir bölümü sizlerle paylaşmak istiyorum. Yangına giderken sırtı, elleri tüfekli köylüler gördük.



*Teknolojiyi kullan ve iman et...
Dua ve eylem beraber olsun...*

Tabii şaşırdım, yani yangınla tüfeğin ne alakası var? Bu adamlar tüfekle nereye gidiyorlar? Olayın içinde olunca hakikati anlıyor insan. Batıda şöyle bir dedikodu vardı: “Yangın çıktı, başka yerlerden tutuşturuyorlar. Şuradaki yangın nasıl başladı, burayı kim tutuşturdu?” gibi birçok haber kirliliği dolaşırken köylülerden öğrendiğimiz konu çok ilginçti.

Dostlar, tutuşan bir hayvan, mesela bir domuz, yanınca can havliyle ateşin olmadığı yere kaçıyor. Ateşin olmadığı yere kaçan bu hayvan, kendisi de yandığı için ateşi yanmayan yerlere taşıyor ve en son öldüğü yerde tutuşturuyor. Bu yüzden köylüler silahlarla o bölgeye gidiyorlardı. Yanan hayvanlar, sağlam yerleri tutuşturmasın, ağaçların arasına kaçmasın diye vurulmaya çalışılıyordu ki orman daha fazla yanmasın, yangın ilerlemesin.

Tabii bir yandan üzülüyorsunuz, hayvan kurtarılamıyor. Bir yandan mecburen vurulması gerekiyor, yoksa hayvan diğer yerleri de tutuşturacak. Böyle bir ikilem arasında yaşadığımız bir hatıra var. Bu aynı zamanda uzaktan yorum yapmamak gerektiğini de insanlara ders olarak veren bir olaydır. Dışarıdan bakarak neyin ne olduğunu bilemeyebilirsiniz. Bizzat olayın içinde yaşayanlar hakikati ve gerçeği daha iyi görebilirler. Her şey dışarıdan bakarak anlaşılmıyor.

Soba Karmaşası



Bir kış önceydi. Dostlar, bu biraz tebessüm getiren bir hatıramdır. Mehmet Kolbudak adında Urfalı bir arkadaşım vardı, Allah razı olsun ondan. Ona “Mehmet, gücüm yetmiyor, soba taşıyıp dağtacağız, bana yardımcı olur musun?” dedim. “Olurum.” dedi.



Minibüsüyle geldi. Sobaları yükledik ve adreslere tek tek teslim etmeye başladık. Dar merdivenler, eski binalar, zor sokaklar derken, o gün, dördüncü kattaki bir eve soba çıkartılacaktı. Soba da oldukça ağırdı ve benim pek faydam olmuyordu. Mehmet Kardeşim sobayı kucakladı, kendisi fiziklî ve yapılı bir arkadaş. Katlar arasında mola vere vere dördüncü kata çıktık, sonra zili çaldık.

Maalesef ev doğal gazlıymış. Yani yanlış adres, yanlış alarm. Abimizin bizden istediği destek doğalgaz faturasının ödenmesiyken, biz meseleyi yanlış anlamışız ve soba lazım sanmışız.

Tabii mecburen sobanın tekrar aşağıya indirilmesi gerekiyordu ve yeniden minibüse konması lazımdı. Mehmet Kardeşim orada dedi ki: “Mahmut Abi, benden bu kadar, aşağıya indirmek senindir.”

Mehmet Kardeşim sobayı indirmeyi kabul etmedi. Tabii, ben gülmeye başlayınca dedi ki: “Anladım abi, mecburen indireceğiz, yapacak bir şey yok.”

Mehmet Kardeşimi bu şekilde ekstra yormam üzerine ikimiz de gülmeye başladık. Kendi halimize çok güldük. Bu vesileyle kendisinden tekrar özür diliyorum, çünkü hata benimdi. Yoğunluk bazen basit hatalarından olabiliyor.

İlginç Gece



Bir diğerk hatıram ise dostlar, eşimle beraber yaşadığım ilginç bir anıdır. Bir kış günü elimizdeki botları ve montları dağıtıp eve döndüğümüzde gecenin geç bir saatiydi. Döndük, “Bir şeyler yiyelim.” dedim. Sofra kurulurken bir telefon geldi. Telefon ihtiyaç sahibi bir aileden geldi. “Abi, hava çok soğuk. Çocuklarımla evde titriyoruz. Bize birkaç tane battaniye getirebilir misin? Yoksa bu gece uyuyamayacağız, o kadar üşüyoruz.”

Ben de “Tamam kardeşim, sabah getirsek olmaz mı?” dedim. Eşim bunu duyunca kızdı “Olmaz öyle şey, hadi hemen gidiyoruz.” dedi. Ben de adresi istedim. Konum atamıyor, telefonu yok. Adresi Mehmet Akif Ersoy Mahallesi, karakolun önündeki bir sokak. “Karakolun önüne gelirseniz ben sizi alırım abi.” dedi. Tamam dedim ve sofrayı önümüzde bırakarak yemeğimizi yemeden kalktık.

Arabanın içine biraz eşya koyduk; mont, kaban, çorap, battaniye... Çamaşırına kadar her şey arabamızda olurdu her zaman. Eşimle beraber o karlı havada yola çıktık. Arabanın lastikleri de kış şartlarına pek uygun değildi. O sene kış aniden gelmişti ve yeteri kadar hazırlanmamıştık, gafil yakalandık. Bir türlü karakolu bulamıyorduk.

Dönüyordum, dolaşıyordum fakat bir türlü karakolu bulamıyordum. Yerde yaklaşık 20 santim kadar kar vardı ve yollar buzlu. Ciddi bir soğuk vardı, İstanbul için alışılmadık bir durumdu. Soralım dedik. Sağ taraftan gelen bir adam vardı, elinde bir poşetle. Gelen giden olmadığından yolun ortasında durduk. Adamın gelmesini bekledik.

“Ya kardeşim, Mehmet Akif Ersoy Polis Karakolu varmış, burada ne tarafta...” diye sorarken, sağımda duran eşim birden bire, “Yok yok.” dedi. “Adam koşarak geliyor.” dedi. “Bak, tanıdı, koşarak geliyor.” dedi.

Başımı sola çevirdim, baktım ki bir adam koşarak geliyor ve el sallayarak bize doğru koşuyor. “Tamam, tamam kardeşim.” dedim. Sağ taraftan adres sorduğumuz kişi döndü gitti. Soldan koşarak gelen adam bizim yanımıza geldikten sonra arka kapıyı açtık, koltuğun üstüne atladı. “Kaçalım abi!” dedi. “Allah rızası için çabuk gidelim. Beni öldürecekler, beni kesecekler abi, lütfen kaçalım...” diyerek arka koltuğa uzunlamasına atladı. Daha kapıyı kapatmadan gaza bastım ama yol buzlu olduğu için araba gitmiyordu. Patinaj yaparak oradan uzaklaşmaya başladım. Adam kapıyı kapattı ve doğruldu. Yüzü, gözü, kafası, burnu kan içindeydi...

Adam çok kötü bir dayak yemiş, fırtınalarla kar yağıyor... Tam bir kaostu. “Ne oldu kardeşim, sen kimsin, nedir mesele?” diye sorduk. “Abi, sen devam et” dedi. Araçla devam etmeye başladım. “Ben hapisteydim. Hapishaneden bir arkadaşım tahliye olmuş. Beni çaya çağırdı. Adamın adresini aldım, çay içmeye gittim. Adamın evine girdim, içeride benim kanlılarım beni bekliyorlardı. Hapishane arkadaşım beni ihbar etmiş. Adamlar beni dövdüler. Bayılmış gibi yaptım, ne yaparlarsa yapsınlar sesimi çıkartmadım. Adamlar oturup sigara yaktı-

lar. Adamlar sigara içerken kendi aralarında konuşurken ben kaçtım. Kendimi zor kurtardım abi, arkamdan yetişemediler.”

“Nerede oturuyorsun?” dedim. “Abi, ben Küçükköy’de oturuyorum ama siz beni oraya götürmeyin. Bu karda kışta belki plakanızı almışlardır. Ne olur ne olmaz, beni bir taksi durağına bırakın.” dedi. “Tamam, bırakalım.” dedim. Navigasyonu açtım ve en yakın taksi durağına gitmek için yola çıktık. Navigasyondan takip ederek güzelce dolaştık. Taksi durağına geldiğimizde bu kardeşimizi indirirken kanlarını sildik, peçeteler verdik, ıslak mendiller verdik. Kafasını sildik ve biraz durumunu düzelttik. Harçlık teklif ettim. “Paran var mı?” dedim. “Param var abi, sorun yok. Taksiye biner giderim.” dedi.

Onu taksi durağında indirdiğimizde, meğerse taksi durağının yanı karakolmuş. İnanılmaz bir geceydi. Ailenin de battaniyelerini verdik. Ama bu kanlar içinde adamı kurtarıp, taksi durağına bırakmamız bizim için müthiş bir anı ve hatıra oldu.

Kavrulmuş Soğan



Dostlar, ziyaret ettiğimiz ailelerle sohbet etmek, bizim için çok özel bir anlam taşıyor. Kapılarına bir şeyler bırakıp gitmek yerine, onlarla gerçek bir iletişim kurmak ve zaman geçirmek gerçekten çok kıymetli bir deneyim. Bu anlar, bizim için sadece bir ziyaretten daha fazlasını ifade ediyor.

Böyle bir hatıramız var. Bir gün ısrarla bizi çaya çağıran bir aileye gitmeye karar verdik. Birkaç arkadaş, eşlerimizle beraber gittik. Fakat evin içi perişandı, çatısı akıyordu. Tavan tahta, yerler ıslak, kartonların üzerinde havlular, havluların üzerinde kilim, kilimin üzerinde halı. Hepsi öyle geri dönüşümden gelmiş gibi perişan eşyalar.

Çaya geldik, çünkü yemek için külfet olacağını biliyorduk. Yanımızda yemek getirdik ve onlara paket paket ikram ettik. Çayımızı içip sohbet ettik. “Bu akşam ne yediniz?” dedim. “Allah ne veriyse onu yedik.” dedi. “Tamam da, ben merak ediyorum, siz ne yediniz?” dedim. Söylemek istemedi. “Hadi gidelim bakalım, yemekte ne varmış?” dedim.

O kadar şaşırdım ve üzüldüm ki... Tarif edilemez bir acıydı benim için. Pazar tezgahlarının altında kalan soğanları almışlar ve sadece tavada soğan kavurmuşlar. Yağsız. Soğanlar ince ince doğranmış ve tavada kavrulmuş. Ailece kavrulmuş soğan yemişler.



Bu beni çok etkiledi. Ertesi gün yemek yiyemedim. Çok üzüldüm ve çok zoruma gitti. Gerekeni yaptık; BİM kartları, alışveriş kartları, nakit, erzak verdik, LCW'den elbiselerini aldık. Onları o evden çıkarıp normal bir eve taşıdık, evin eşyalarını aldık, yerleştirdik, mobilyasını, kanepesini, bazasını aldık. Buzdolabından elektrikli süpürgesine kadar. Soğanla karnını doyuran o aileyi yaklaşık 20 gün sonra normal bir seviyeye getirdik. Elhamdülillah, bu şekilde dokunduğumuz çok fazla aile var ama yağsız tavada kavrulmuş, pazardan, yerden toplanmış soğanla akşam yemeği yapan insanların çevremizde olduğunu bilmek hakikaten beni çok üzmüştü.

İnfak Hatırası



İnfak hatıralarımdan birini anlatmak istiyorum. Yılbaşına bir hafta kala, İSTOÇ'tan birkaç esnaf arkadaşla birlikte hazırlandık. Bir termosumuz vardı, içinde soğanlı, patatesli güzel bir mercimek çorbası vardı. Elimizde ekmek, su ve sekiz kişilik bir grup ile İstanbul Aksaray'dan başlıyorduk. Arabamızda; bot, mont, çorap, atlet, külot mevcuttu. Zaruri ihtiyaç olarak kışın soğukta üşüyen insanları giydirmek için arabamızda duruyordu.

Bir akşam çok ilginç bir olay yaşadık. İnanılmaz bir soğuktu, yerde 10 santim civarında kar vardı. Aksaray belediye durağındayız, gece geç saatlerdi. Altmışlı yaşlarda bir amca, durakta belediye durağının camına sırtını dayamış uyumaya çalışıyordu, bacaklarını toplamış ama titriyordu. Yanına git-tik, selam verdik, doğruldu. O esnada doğrulunca bir cebinde votka, diğer cebinde gazlı bir içecek gördük. Müthiş bir koku vardı, amcada çok kötü bir koku var. İnsan dışkısı ve idrarının kokusunun olduğu belliydi. Üstü başı ıslak, her tarafı perişan vaziyetteydi. Kendisiyle konuşmaya çalışırken tekrar idrarını yaptı. Yanımızda bir duman kalktı ve berbat bir koku. "Amca, senin üstünü değiştirelim." dedik. Arabadan eşyaları getirdik ve üstündekilerini çıkartmaya başladık.



*Evsiz kardeşlerimize
ne kadar kötü kokuyorsun demek yerine...
Bir şampuan bir kese birkaç çamaşır alırsın...
Onlar yıkanır sen kapıda üşürsün...
Haydi sizde bir çorba Ismarlayın hamam çıktıştı...*

Pantolonunu çıkartmaya gelince, kendisi önce müsaade etmedi. Sonra çıkartmaya ısrar edince, neden müsaade etmediğini anladık. Altı kirliydi ve paçasına kadar yapışmıştı. Berbat bir koku vardı. O esnada midem bulandı, dayanamadım ve kusmaya başladım. . Ahmet Abi, Ahmet Murat Sağlam, iş yerinde güçlü bir esnaftır. Orada tek başına adamın pantolonunu çıkarttı, sonra ıslak mendille bacaklarını sildi. Tekrar yanına geldim ama mide su-

yum bile kalmamıştı. Amcayı giydirdik fakat getirdiğimiz pantolon büyük geldi. Mont, atlet de vardı ama pantolon üzerinde durmuyordu. Ahmet Abiyle Unkapanı'ndaki bit pazarından kayış almaya karar verdik. Gecenin ikisi, ama her şey satılıyor.

Bir kayış bulduk, dostlar. Adam 1 TL dedi. 1 TL ama çöpte bulsan almayacağınız cinsten ama iş görürdü. Tokası sağlam, delikleri var, ebadı da kurtarıcıydı.

Kayışı alıp tekrar Aksaray’a, o amcamızın yanına gittik. Kayışı pantolona taktık, iyice sağlamlaştırdık. Eldivenini giydirdik, beresini taktık.

Sonra işimizi tamamlamak için belediyeyi aradık. Zabıta’yı aradık. En sonunda bir ekip arabası geldi ve amcamızı, votkasıyla, fantasıyla birlikte, belediyenin zabıta arabasına bindirip Kapalı Spor Salonu’na teslim ettik. O zaman ki toplanma yerine gönderdik.

O kokuyla nasıl başa çıktığını sordum Ahmet Abi’ye. “Bur-num, fazla koku almıyor.” dedi. “O yüzden dayanabiliyorum.” Tevafuk sadece birkaç gün sonra oldu. İş yerinde İSTOÇ’ta, samimi olduğu bir arkadaşına ağzının koktuğunu söylediğinde refleks olarak sertçe döndüm ve dedim ki, “Ahmet Abi, sen kokuya dayanamazdın, hani almıyordun?” O sadece güldü. Bu yaşarken infak konusunda bizim için çok güzel, unutulmaz bir anı olarak kaldı.

Tevafuk Hatırası



Bu anlatacağım hatıra gerçekten müthiş bir tevafuk örneğidir ve ana fikir şudur: Birilerine iyilik yapmak istediğimizin planını yaparken, gerçek arka planda başkalarına da farklı etkilerde bulunabiliriz. Yani bir şey yaparken aslında kime ne gibi etkilerde bulunduğumuz pek belli olmuyor. Hakikati ve gerçeği tam olarak göremiyoruz diyebiliriz.

Bir gün Esenyurt'tan, torunumu Kanuni Sultan Süleyman Hastanesi'ne acilen götürmek zorunda kaldım. Yüksek ateş, ishal ve mide bulantısı... Mecburen eşimle birlikte hastaneye gittik.

Hastanede muayene için sıra aldık ve sırayı beklemeye başladık. Tabii ki tahlillere de gidilecek; idrar tahlili, kan tahlili ...

Eşim torunumuzla ilgilenirken içeride sıkıldım ve dedim ki, "Acaba ne yapabilirim?" Gece yarısı dışarı çıktım.

Dışarıda bir baloncu gördüm. "Balonlar kaç para?" diye sordum. Bana fiyatını söyledi, baktım ki fazla bir balon kalmamış, yaklaşık 30-40 tane var dedim. "Hepsini alırsam ne kadar olur?" dedim genç adama.

Şaşırdı, "Ciddi misin abi?" dedi. Ben de "Tabii ki ciddiym." dedim. "Hepsini alacaksın da, ne yapacaksın?" diye sordu.

“Satmayacağım, çocuklara dağıtacağım.” dedim. “Burada ne kadar çocuk varsa hepsine dağıtacağım.”

Baloncu bana bir fiyat söyledi. “İkramın olur mu?” diye sordum. “Sayalım abi, ne çıkarsa ona göre bir şey yaparız. Düz hesap yaparız, seni yormam.” dedi. Zaten uçan baloların ipleri gergindi, güzelce saydı.



Çocuk Hastanesi önü...

Serum yerine kollara uçan balon taktık...

Balonları saydıktan
sonran

ve benden 3 ya da
4 balon parasını
almamış oldu. Ba-
lonları baloncu-
dan aldım ve içeri-
ye girdim. Acil
serviste ne kadar
çocuk varsa ba-
lonları onlara da-
ğıttım, bitmedi.

Hemşireyle konu-
ştum, çocuk servisi-

ne gittik. Çocuk servisindeki odalara uyuyan çocukların yataklarına bağladık, uyanık olanların ellerine verdik. Aşağıya indik, birkaç tane otoparkı gezdim, otoparktakilere de balonları dağıttım. Balonları bitirdim, çok güzel bir gün oldu. Arabamın arkasında zaten çocuk bezleri vardı, onları da orada ihtiyacı olanlara dağıttım. Hazır çocuk bezleri olduğu için herkesin çocuğu olduğunu düşünerek, orada ihtiyacı olmayan kimse almadı, halkımız bu yönden çok iyidir.

Birkaç kişi “Abi, bizde var, sağ ol, başkasına ver.” dedi.

Böyle bir günü geçirdikten sonra, benim için rutin ve normal bir geceydi aslında. Çünkü ben sürekli yapmaya çalıştığım

şeyleri yaptım aslında. Bizim torunu da aldık, nöbetçi eczaneyi bulduk, ilaçlarımızı aldık, eve geldik. Benim için normal bir gece olarak bitmişti.

11 ay sonra, İstanbul Bağcılar'daki İSTOÇ'un postanesine sürekli kitap yolluyordum, bir gün postaneye girdiğimde güvenlik personeli birdenbire kollarını açarak beni karşıladı. "Vay be Abi, nihayet seni buldum! Ne zamandan beri seni arıyorum!" Güvenlik samimi bir şekilde yanıma geldi ve sarıldı. Ben de ona, takipçilerimden ya da kitaplarımı okuyan biri olduğunu düşünerek aynı samimiyetle karşılık verdim.

"Hayırdır kardeşim, videolarımı mı seyrediyorsun, kitaplarımı mı okuyorsun?" diye sordum. "Hayır hocam, bundan yaklaşık bir sene önce bana bir jest yaptınız. Çok müthiş bir olaydı." Ben de merakla, "Ne yapmışım?" diye sordum.

"Sen benim balonlarımı satın aldın." dedi. Ben şaşırılmış bir şekilde, "Ne balonu?" diye sordum. Güvenlik devam etti, "Ben güvenlik şirketinde çalışıyorum ama maaş yetmediği için ek iş yapıyordum. Bir gün elimde balonlarla kaldım. Balonları bitiremedim ve göreve gitmem gerekiyordu. Ama balonlar taksiye sığmıyordu ve birisine emanet edemiyordum. Tam o sırada sen oraya geldin ve bütün balonları aldın." dedi.

Ben arkandan biraz baktım ama göreve geç kaldığım için mecburen gitmek zorunda kaldım. Köşeyi dönene kadar bekledim, acaba buradan uçacak mı, kaybolacak mı, yoksa gerçekten insan mı diye düşündüm. Bir duygu geldi içime, senin köşeden çıkmanı bekledim ama sen kaybolmadın, normal bir insandın. Elinde balonlar milletin yanına gittiğinde ben de tekrar teşekkür edecek vakit bulamadan arabaya bindim, görevime gittim ama o günden beri gözlerim seni arıyor. Nihayet sana kavuştum.

Bu anı anlatırken şimdi basit geliyor ama duygusal anlar yaşandı. Ben de duygulandım. “Abi, işe gidemesem, işten atsa-lar, sözleşmemi falan sıkıntı çeksem çok kötü şeyler olurdu ama o gün sen benim imdadıma yetiştin. Çocuklara sevindirdiğini zannediyordun ama asıl sen beni sevindirdin.”

O gün, Facebook’tan balonları dağıtırken paylaştığım fotoğraf ile baloncuyla çektiğimiz fotoğrafı ayrı ayrı bir yıl sonra paylaştım. Bu da benim için müthiş bir örnek oldu, birisine iyilik yaparken farkında olmadan başka insanlara da dokunmuş olabilirsiniz. Bu çok güzel bir duygu. Sizlerle pay-laşmak istedim dostlar.

Battaniye



Dostlar, fakir ailelerin haricinde bir de evsizleri ziyaretlerimiz var. İşte bu ziyaretlerden birinde yaşadığımız ilginç bir olayı sizlerle paylaşmak istiyorum.



İlk durağımız Aksaray'dı. Deniz Bakkal Kardeşimle birlikte, Aksaray'da çorba dağıtıyorduk. Yaklaşık 10 kişilik bir grubuz; tahminen 10-12 kişiydik, bazı haftalar ise bu sayı 8-9 civarına düşüyordu. Yusufpaşa durağı'nda, havuzun kenarındaki banklarda

uyuyan insanları gece saat 01-02 sularında uyandırıyor, onlara çorba, ekmek ve su veriyorduk. Elimizden ne geliyorsa yapıyorduk.

Bir akşam, uyuyan evsiz bir abiyi uyandırdık. Deniz, çorbayı bardakla yanına koydu. Adam uyku sersemiydi ve çorbayı devirdi. Çorba battaniyesinin üzerine döküldü ve battaniye

tamamen çorbaya bulandı. Evsiz abimiz öfkeden deliye döndü. Öyle bir öfke ve sinir hali vardı ki, hakaret etmeye başladı:

“Sizin yapacağınız işe, yardıma... Şimdi bu battaniye ne olacak! Ben sabaha kadar ne yapacağım? Bu battaniye üzerinde nasıl uyurum?”



*Güneşlenen var şezlonglar da... Ayışığı altında yatan var banklarda...
Ortak noktaları aynı din kardeşliği... Problem nerede sizce....
Kardeş kardeşe bunu yapar mı?*

O gün battaniye dağıttığımız bir gün değildi; kar, kış da yoktu, yani rutin bir akşamdı. Deniz, durumu yatıştırmak için elinden geleni yaptı. Özür diledi ve cebinden nakit çıkarıp adama para verdi. Verdiği para, birkaç tane battaniye alacak kadardı. Ama adam hâlâ memnun değildi ve parayı üstüne örtterek üşümeyeceğini düşünmenin mümkün olmadığını söyledi.

Biz de ne yapacağımızı bilemedik; özür dileyerek Yusufpaşa Durağı'ndan ayrıldık ve bir sonraki durak olan Unkapanı'na doğru yola çıktık.

Unkapanı'na vardığımızda, Kemerin altından geçip IMÇ bloklarının araçların park edildiği ceplerin olduğu yere geldik. Birkaç araçla gitmiş olduğumuz için, araçları sırayla park ediyorduk.



*Karnesi kötü ama evden atılma sebebi o değilmiş....
Lütfen hayat okulunda zayıf alanlara kızmayın....
mutlaka iyi oldukları bir ders vardır....*

Ben Deniz'e, "Biraz daha aşağıya park edelim, merdivenlere yakın bir yere park edelim ki kolayca dağıtım yapabilelim" dedim. Tam planladığımız yere park etmek üzereyken, Deniz aniden direksiyonu sağa kırıp arabayı bir cebe soktu. O sırada, arabanın 2 farının ortasında yerde bir battaniye olduğunu fark ettik.

Şaşkınlıkla arabayı durdurduk ve battaniyeye yakından baktık. Temiz, katlanmış bir battaniye duruyordu. Etrafımızda kimse yoktu ve battaniye park edilecek yerin tam ortasında duruyordu. Hepimiz büyük bir şaşkınlık yaşadık. Deniz'e, "Bu

bir tevafuk, bunu mesaj olarak kabul etmelisin” dedim. “Lüt-fen bu battaniyeyi al, git o adamın üzerine ser” diye ekledim.



*Vatan Caddesine şiir;
Dur yolcu, bastığın yerleri toprak diye geçme tanı...
Unutma yol kenarında yüzlerce yatani...*

Gerçekten de büyük bir tevafuktu. O kadar çok şaşırmıştık ki, arkadaşlarım arasında “Acaba bu battaniye önceden mi buradaydı?” diye tartışmalar yaşandı. Sonunda Deniz, battaniyeyi alıp Aksaray’a geri döndü, çorbası battaniyesinin üzerine dökülen kardeşimizin üstüne serdi. O gece arabayı orada bırakıp tüm dağıtımı tamamladıktan sonra tekrar Unkapanı’na geri döndük, ama battaniyenin sahibini bulamadık.

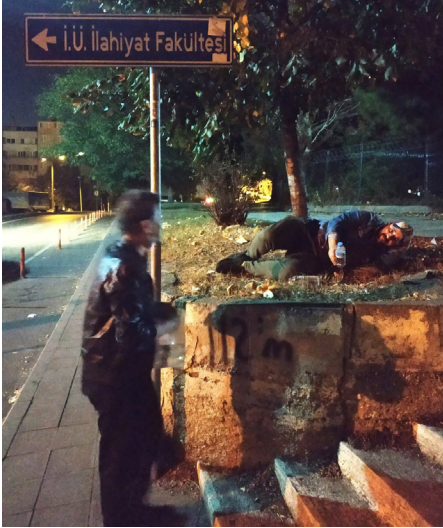
Şükür Sebebi



Zeytinburnu'nda evsizleri ziyaret ettiğimiz bir gezimiz vardı. Evsiz insanlar, ağaçların dibinde, alt geçitlerde, merdiven altlarında uyuyorlardı. Biz de elimizden geldiğince, geceleri çorba, dürüm, ekmek veya hazır tavuklu pilav dağıtıyorduk. Her gün bir şeyler yapmaya çalışıyorduk. Bir gün çok ilginç bir olay yaşadık.



*Evsizler zabıtayı görmüyor... Zabıta evsizleri görmüyor...
Biz ikisini de görüyoruz...
Hepimizi gören de var...*



*İstanbul'da evsizler var...
Bir de İstanbul'a şiir yazanlar...
Dün gece ziyaret ettik birkaçını...
Çaresizlik hep aynı nakarat...*



*Sizce hangi battaniyenin deseni güzel...
Kolu olmayan Levent'in mi?
Yüksek ateşten titreyen yabancıнын mı?
Yoksa ben tokum diye yalan söyleyenin mi?*



Arkadaşlarımdan biriyle, ağaçların altındaki aileleri ziyaret ederken, büyük bir battaniyenin altında iki kişinin olduğunu fark ettik. Battaniyenin altındaki bu kişiler sürekli hareket halindeydiler. Arkadaşım, “Mahmut Abi, durumu görüyorsun, rahatsız etmeyelim.” dedi.

Ancak ben, “Hayır, seslenelim. Belki aç olabilirler, kenarda bırakıp gidemeyiz. Çorba soğur, sıcak içilmesi lazım.” dedim. Kendi aramızda kısa bir sohbetten sonra öksürerek seslenmeye karar verdim. Beni duydular ve battaniyeyi açtılar.

Battaniyenin altında bir karı, bir koca ve kucaklarında tahminen bir yaşlarında küçük bir bebek vardı. Bebeği elleriyle ve ayaklarıyla sarılarak ısıtmaya çalışıyorlardı. Ne yapacağımı şaşırdım. Yardım listemde fakir aileler, evsizler vardı ama bu kez hem evsiz hem fakir hem de hasta bir aileye rastlamıştık. Bu durum büyük bir imtihandı. Sağlıkla, huzurla, yoksullukla imtihan zordur. Ancak ağacın altında, hasta ve sokakta kalan bir aile görmek şükretmenin ne kadar önemli olduğunu bir kez daha gösterdi.

O aileyi oradan aldık, elimizden geleni yaptık. Akrabalarını bulduk, önce doktora götürdük, sonra da gereken yardımı sağladık. Ancak yetişemediklerimizin hesabını nasıl vereceğiz? Yetiştiklerimizle övünmek yerine, yetişemediklerimizden dolayı özür borçlu olduğumuzu unutmamak lazım.

Tekrar Görüşmek Ümidiyle



Dostlar, bu hatıramı sizlerle paylaşmak istedim. 16 Nisan 1946 doğumlu Spakina adında bir ablamız vardı ve eşiyle beraber Atatürk Havalimanı'nda mahsur kalmışlar. Türk Hava Yolları'nda görevli olan, arkadaşım Süleyman beni aradı. "Mahmut Abi, burada Rusya'dan sınır dışı edilmiş Türkçe bilmeyen bir çift var ve Arjantin'e gitmek istiyorlar, ama paraları yok. Günlerdir ekmeğimizi onlarla paylaşıyoruz ama Arjantin'e gitmek için alacakları biletler çok pahalı. Yardımcı olabilir misin?" diye sordu.



Eşimle beraber elimizden geleni yapmaya karar verdik ve havaalanına gittik. Yaklaşık 45 gündür havaalanında konaklayan bu çiftle tanıştık. Bu insanlar, oradaki personelin getirdiği yiyeceklerle karınlarını doyuruyorlardı ya da onları merak eden, soran insanlar bir şeyler ısmarlarsa yemek yiyebiliyorlardı. Ancak banyo yapmaları mümkün değildi, sadece lavaboda ellerini ve yüzlerini yıkayabiliyorlardı ve yatacak yerleri yoktu.

Eşimle havaalanında onları gördük ve tercüman aracılığıyla konuştuk, dertlerini dinledik. Ne yapabileceğimizi düşünürken, eşim “Evimize götürelim, burada olmaz. Bu kadın banyo yapmalı, yüz bakımı yaptırmalı, tüyleri alınmalı. Zaten 45 gündür çok zayıflamışlar, yeterince beslenemiyorlar.” dedi. Önce evimize gelmeye çekindiler, sonrasında adam “Ben gelmeyeyim, eşimi götürün.” dedi.

Bu ablamızı aldık, önce Şefo Manti'dan Abdullah arkadaşımı arayıp mantı getirmesini istedik. Bizi kırmadı, mantı getirdi. Ablamız karnını doyurduktan sonra evimize geldik. Ailemizle tanıştı, biraz sohbet ettik. Ablamız duş aldıktan sonra kıyafet alışverişine gittik, bakımını yaptırdık.

Çok güzel bir gündü dostlar, o kadının tedirginliği ve saatler geçtikçe normale dönüşü bizi çok etkiledi. Akşam yemeğini yedik ve kadın gece öyle bir uyudu ki, başını yastığa koyar koymaz gözleri kapandı. 45 gündür yatak yüzü görmemişti. Sabah kalktık, kahvaltısını yaptık, gerekli ihtiyaçlarını karşıladık.

Birkaç günlük istirahatten sonra, dostlarımızın yardımıyla biletlerini tedarik ettik ve kocasıyla beraber onları Arjantin'e yolladık. Ellerindeki ajandalarına telefon numaralarımızı, adreslerimizi yazdılar. Herhangi bir dönüş olmadı. Ama inşallah bir gün tekrar karşılaşırız. Onların mutluluğu, gözyaşları içinde uçağa binişleri hala gözümüzün önünde. Yolda kalana yardım etmek böyle bir şey herhalde.

Allah'ın Emaneti



Arkadaşlar, bu hatıramız akciğerleri tükenmiş bir Suriyeli ablamızın, Hiyen'in hikayesidir. Hiyen aslında Suriyeli değil, Halep Türkmenidir ve Ürdün'de akrabaları vardır. Ancak savaş nedeniyle eşi ve kız kardeşiyle birlikte Türkiye'ye kaçmışlardır. İstanbul Esenyurt'ta kirada kalıyorlardı ve bana sosyal medya aracılığıyla ulaştılar. İlaç almaları gerektiğini ve desteğe ihtiyaçları olduğunu söylediler. Ben de eşimle birlikte bir akşam evlerine misafirlığe gittim ve Hiyen'le tanıştık.



Hiyen yaklaşık 45-50 kilo ağırlığındaydı, bir deri bir kemik kalmıştı. Gördüğüm en zayıf insandı; bu derecede zayıf olan insanları genellikle yatakta serum bağılyken görürdüm. Ayakta yürüyebilir halde ilk defa böyle birini görüyordum.

Kendisiyle tanıştık, derdini ve akciğer hastalığını anlattı. Sol tarafı tamamen bitmişti, sağ tarafta ise sadece %10'luk bir

kısım çalışıyordu. Nefes almakta zorlanıyordu. Bir sürü ilaç getirmişti; torbalar dolusu, çeşitli yerlerden temin edilmiş ilaçlar vardı. Ürdün'de tedavi görmüş ve sonrasında İstanbul'a gelmişti.

Biz de elimizden geleni yapmaya karar verdik. Hiyen'in çocuğu yoktu, eşi ya inşaat ya da garsonluk gibi gündelik işler yapıyordu. Eşimle önce evin maddi ihtiyaçlarını giderdip sonrasında da tedavisi için destek olmaya karar verdik. Bu iş için arkadaşım Fatih'i görevlendirdim. Fatih ile defalarca Vakıf Gureba ve Çapa gibi hastanelere giden Hiye, olumlu sonuç almaya başladı.



Hiye çok sıcak kanlı, tatlı dilli ve güler yüzlü bir insandı. Ölümüne her an hazır olduğunu ve yaratıcıya iman ettiğini söylerdi. Maalesef birkaç ay sonra hastalığı geri dönmeye başladı. Ziyaret ettiğimizde veya evimize getirdiğimizde elimizden geleni yapmaya çalıştık, ancak bir türlü kilo aldırmaı başaramadık. Ürdün'deki

ablası, Hiye'ni yanına çağırdı ve eski doktorunun ona gerekli müdahaleyi yapacağını söyledi. Hiye gitmek istediğini, ancak biletlerin pahalı olduğunu belirtti. Biz de biletini alacağımızı söyledik. Gerekli işlemleri yaparak havaalanında gözyaşları içinde vedalaştık ve Hiye'ni Ürdün'e yolcu ettik.

Kısa bir süre sonra COVID-19 pandemisi patlak verdi. Hi-yen Ürdün’de virüse yakalandı ve maalesef önce entübe edilip sonra vefat etti. Vefat etmeden bir gün önce eşimle telefonda helalleşti. Kız kardeşi ve çocuklarını bize emanet etti. Eşim de, ben de kabul ettik ve yaklaşık dört yıldır Hi-yen’in kız kardeşi ve yeğenlerine bakıyoruz. Onları Allah’a ve bize emanet etti.

Bir Gülüşle Değişen Hayat: Münir'in Hikayesi



Dostlar, bugünkü konumuz simidi ya da ekmeği mecburen çaya batırarak yiyen bir abimiz. Ona ulaştık ve ne yapabiliriz diye sorduk. “Mahmut Abi, benim dişlerim kötü durumda, şeker hastasıyım, bu yüzden de dişlerim bu halde.” dedi. Ağzını gösterdi; ağzında hiç sağlam dişi yoktu, bütün dişler yarım, kırık ve sarıydı. Şeker hastası olduğu için dişleri bu hale gelmişti. “Ağzım ve dişlerim böyle olduğu için işimi yapamıyorum. Tezgahtar olarak çalışmak istiyorum ama bu ağızla kimse beni işe almıyor. İnsanlara karşı konuşamıyorum.” diyordu. “Yoksa kendi ayaklarım üzerinde durabilirim, bu hayatı başarıyorum ama dişlerimi yaptırmam lazım.” dedi.

Ben de elimden geleni yapacağıma söz verdim ve Bahçeşehir'deki Gençler Diş Polikliniği'ne götürdüm. Rıdvan Gençler, bana göre İstanbul'un en profesyonel ve harika diş doktorlarından birisidir. Rıdvan bey, son derece iyi, erdemli bir insandır. Evsizlerin ve ihtiyaç sahiplerinin dişlerini ücretsiz yapar. “Bu bizim infakımız olsun.” der. Bu kardeşimiz buna inanamadı, “Gerçek mi, gerçekten böyle bir şey var mı, yapar mısınız?” diye tedirgin davrandı. Biz de kendisine, “Bu normaldir, neden şaşıırıyorsun, bunu yapabiliriz, burada bir sıkıntı yok.” dedik.

Bir tek şartımız vardı: Çağrıldığın gün polikliniğe geleceksin ve randevulu bir hasta geldiğinde kenarda bekleyeceksin. Rıdvan Abi boş olduğunda seninle ilgilenecek, yani sana özel bir randevu vermek yerine boş vakitlerinde seninle ilgilenecek ki diğer hastalarını mağdur etmesin. Eğer bunu anlayışla karşılırsan, herhangi bir problem yok dedik. O da çok mutlu oldu ve tedaviye başladı.

Bu tedavi sürecinde ağrılar, sancılar oldu. Dişler çekildi, kanal tedavileri yapıldı, ameliyatlar, kesmeler, dikiş atmalar derken aylar geçti. Yani bir tane diş değil, tüm dişlere müdahale edildi. Dişleri yapıldıktan sonra Münir Kardeşimiz evlendi. Yani dişlerinden daha çok izdivacına da vesile olduk. Dişlerini yaptırmış olduk ve ona ayrıca bir yuva sahibi yaptık. Güzel bir işe de girdi. Yaklaşık bir yıllık diş tedavisi neticesinde artık Münir Kardeşimiz, “Şurada bir yerde destek lazım, taşıyacak bir adam lazım.” dediğimizde gelip kolinin, çuvalın ucundan tutan bir dostumuz oldu. Dostluğumuz halen devam ediyor. Artık Münir Kardeşimizin bir işi, bir evi ve düzenli bir hayatı var. Elhamdülillah, ayrıca kendisi de infakta destek çıkan birisi. Selamlar olsun.

300 Oyuncak



Dostlar, bu hatıramız benim toplu infaklara ilk çıkışlarım diyebiliriz. Yaklaşık 20 yıl önce, yani 2024 yılı itibariyle 22 yıl önce, köyümüzde bir anne çocuğuna kendi eliyle oyuncak bebek dikmişti. Sebebi, köylerde bakkal yoktu, olan bakkallarda ise oyuncak yoktu. Çocuklar, oyuncağı hasretti. Genelde oyuncakları televizyonlardan görüyorlardı ya da hali vakti yerinde olanlar batıdan misafiriğe geldiklerinde büyük şehirlerden getiriyorlardı. Ama özellikle gariban kesim, köylerdeki fakir çocuklar oyuncak göremiyorlardı. Bu durum beni çok üzdü. Bir plan yaptım ve bir gün, temmuz ayında İstoç'tan 300 tane oyuncak aldım.

300 oyuncağın 100 tanesi erkek çocuklar içindi; tabanca, araba, gibi... 100 tanesi ise kız çocukları içindi; bebek, pelüş gibi oyuncaklardan aldım. 100 tane de hem kız hem de erkek çocuklarına verebilecek oyuncaklar aldım; lego, yapboz, satranç takımı gibi.

Bu oyuncakların hepsini köyümüz olan Kayseri'nin Pınarbaşı ilçesi, Uzunpınar köyüne götürdüm. Köyde o kadar çocuk yoktu. Önce oyuncakların hepsini çıkarttım ve tek tek poşetledim. Sonra misafir olduğumuz evin çocuklarını yanıma alarak akşam evleri gezmeye başladım. Kapıyı çalıp selam veriyor, kendimi tanıtıyor ve kaç tane çocuk olduğunu soruyordum. Çocukların yaşına göre her birine bir poşet ve-

riyor, sonra bir sonraki eve geçiyordum. Bu o kadar güzeldi ki, bambaşka bir duygu.

Ertesi gün komşu köye gittik ve orada da oyuncakları dağıttık. Hatta misafir gelen çocuklara bile verdik. Bu geleneği o sene başlattım ve halen fırsat buldukça aynı bölgelere oyuncak götürüp dağıtırım. Oradaki çocukları halen sevindiririm. Çünkü oradaki çocukların bakkalı yok, oyuncak almaya imkanları yok. İmkanları varsa bile, paraları olsa bile özel ilçeye gitmeleri gerekiyor ve öyle herkes ilçeye gidip gelemiyor. İlçe köye 90 kilometre uzaklıkta.

Bu başlangıç bana şu şekilde bir dönüş sağladı: Bu olay sanırım 2008 ya da 2009, belki de 2010. Tam hatırlamıyorum ama bir asker beni aradı. “Size amcam mı desem, dayım mı desem bilemiyorum.” dedi. “Ama aramamın sebebi, ben küçük bir çocuktum. Siz gece gelip kapıyı çalıp bize oyuncak verdiniz. Babamın başının etini yemişim oyuncak oyuncak diye. Babam da sırf bana oyuncak almak için ilçeye gidecekmiş bir gün sonra. Ama ben o gece çok ağlamışım oyuncak istediğim için ve siz o gece kapıyı çalıp oyuncak getirmişsiniz.” dedi.

Bu telefonun geldiği tarih 2017 olabilir, Ankara Mamak’tan bir asker aradı. Küçükken ona oyuncak vermişim, tahminen oyuncak verdiğim tarihler 2005-2006 olmalı. Telefonun diğer ucundaki o duygulu hali beni çok etkiledi. İyi ki o oyuncakları götürüp dağıtmışım, iyi ki çocukları o mutluluğu yaşatmışım. Müthiş bir duygu. Hala o asker ara sıra arayıp hal hatır sorar.

Engelleri Aşan Bir Yürek



Dostlar, bu hatıramız protezle ilgili ilginç bir durumdu. Normalde çocukların proteziyle daha çok ilgileniyorum. Bir çocuğun ayağı veya kolu yoksa, onunla ilgilenmek benim için gerçekten çok önemli. Bir gün genç bir arkadaş proteze ihtiyacı olduğunu söyledi. Ben de “Tamam, görüşelim.” dedim. “Neresiyse söyle, ben geleyim.” dedim. “Yok abi.” dedi, “Ben yürüyebiliyorum, gezebiliyorum.

Müsaadenle senin yanına geleyim.” Adres verdim, çocuk koltuk değneğiyle geldi. Ama çok ilginçti, hem bacağı yoktu hem de kolu. Sol bacağı ve sağ kolu yoktu. Çocuğun adı İbrahim’di. “Nasıl oldu bu böyle?” dedim. “Nedir bu hikaye?”

Elektrik çarpmış. Yüksek gerilim hattında çalışırken elindeki tahtayla gerilim hattına temas etmiş ve cereyan çarpmış. Hastaneye acile kaldırmışlar. Öğrendiğime göre insan vücudu böyle bir durumda çapraz yanıyormuş. Bir koluyla bir bacağı ameliyatla almışlar. Şimdi tabii bu işlerle uğraşınca yine öğrendiğim bir konu dostlar, eğer kaybettiğiniz kolunuzun yerine

oraya aynı ağırlıkta bir şey takmazsanız, omurganız yamuluyor. Beliniz, sırtınız yamuluyor. Yani vücutta müthiş bir simetri var. Onun için bir kola ihtiyacı var, kullanmasa bile oraya bir şey takması gerekiyor ki omurgası yamulmasın. Vücudun ağırlık dengesi müthiş bir mucize. Allah'ın nimetlerinden öyle bir vücudumuz var ki bir taraftan kolunuz eksildiğinde, diğer taraftaki kolun ağırlığı yüzünden omurganız zamanla eziliyor, eğiliyor, bükülüyor.



Tabii İbrahim için gerekli şeyleri yaptık. Gittik, ölçüler alındı. Bacak protezi ve kol protezi için özellikler masaya yatırıldı. Burada beni etkileyen İbrahim'in teklifi oldu. Şimdi öyle bacak protezleri var ki arkadaşlar, koşabilirsiniz, zıplayabilirsiniz. Bu bacak protezinde sınır yok. Ne kadar harcarsanız harcayın. İbrahim, "Yürüsem kafi abi."

dedi. "Size fazla masraf olmasın. Beni ayakta tutsun, yürüme yardım etsin yeter." dedi. Yani bu kadar da mütevazı bir kardeşimizdi İbrahim. Kolunu da yine yapabildiğimiz en iyi kollardan birini yaptırdık, bacağına da yaptırdık. Ve halen İbrahim Kardeşimiz, yaklaşık 5 yıl oldu, her cuma halimi hatırımını sorar.



Bu kardeşimizin bir kolu ve bir bacağı olmadığı halde çorap satarak geçiniyor. Ayakları üzerinde durabiliyor, çorabını alıyor, götürüyor, satıyor, bitiriyor, tekrar geliyor. Azim konusunda müthiş bir örnektir ve birçok dostuma gösterdiğim örnek bir kişiliktir İbrahim. Hem iyi bir Müslüman, sağlam bir inancı var, hem de erdemli, ahlaklı bir kardeşimiz. Çalışıyor, ekmeğini kazanıyor. Bir kolu ve bir bacağı olmadığı halde örnek ve güzel bir hayat yaşıyor. Bu vesileyle kendisine de teşekkür ediyorum, sağ olsun.

Çocukluk İhmali, Aile Dramı



Dostlar, bu hatıramız, Esenyurt bölgesinde evi yanan bir ablamızla ilgili. Kirada olduğu halde, iki tane oğlu var. Büyük oğlu şu anda 12 yaşında ama ciddi manada haylaz bir çocuk. Yatak odasında çakmak yakmış ve evi tutuşturmuş. Tabii ki can kaybı yok, iki çocuk ve anne kurtuldu fakat bu çocuğun yaktığı ikinci ev. Yani kiracı olduğu evi de kendi ihmaliyle yakmış. Aynı çocuk o zaman 8 yaşındaymış ve anne evde yokken evi yakmış. Şimdi ne yapabiliriz diye bir gayret içine girdik dostlar. Neticede bu kadın ve iki çocuk dışarıda kaldı. Acilen bir ev tuttuk. Tuttuğumuz evin mobilyasını kullanılmış ikinci el, beyaz eşyasını da yine ikinci elden tedarik ettik. Evi yerleştirdik, düzelttik. Anne girişken ve aktif bir insan değil, Anadolu'nun kırsalında yetişmiş ve eğitim almamış birisi. Eşi vefat etmiş, vefat edeli 6 yıl olmuş. 6 yıldır kocası yok ve iki çocuğunu büyötmeye çalışıyor. Temizlik yaparak, merdiven temizliği yaparak evini geçindirmeye çalışıyor.

Ramazan Bayramı'nın yaklaştığı günlerdi. Evi tuttuk, eşyalarını taşıdık. Kaşık çatal ne varsa temin ettik. Birkaç günümüzü aldı ama evi yaşanır hale getirdik. Sonra bayram alışverişi için AVM'ye gittik. Anne ve çocuklarına, başka aneler ve çocuklar da vardı, eşlik ettik. Ben gözlemliyordum.

Elimden geldiği kadar bayram günü mağdur olmamaları için elimden geleni yapmaya çalıştım. AVM’de önce giyim mağazasına gittik. Orada istedikleri eşyaları aldılar. Bütün çocuklara ve annelerine üçer parça alma izni verdik. Yanlış anlaşılması için böyle bir sınırlama koyduk, yoksa tabii ki 10 parça almak isteyen olabilir ama herkese gücümüz yetmediği için ve dernekleşmediğim için üç parça uygun gördük. Eşyalarını aldılar. Sonra yemek bölümüne çıktık, karınlarını doyurdular. Evde yapamayacakları şeyleri istediler; hamburger, pizza gibi yiyecekleri tercih ettiler. Karınlarını doyurdular, sonra oyuncak bölümüne indik, lunaparka gittik. Bütün çocuklara üçer tane makineyi kullanabileceklerini söyledim. Hangi üç makineyi isterlerse onları seçebilirlerdi. Evi yakan çocuğu gözlemliyordum. Elinde çakmak ile yatak odasını tutuşturan çocuk gözümün önündeydi dostlar. Çocuk üç hakkını da aynı motora binerek kullandı. Bir motor vardı ve ona üç kere bindi. Başka hiçbir şeye binmedi. Çok ilginç bir çocuktu. İnşallah büyüdüğünde çevresine daha faydalı olur ve üçüncü defa evini yakmaz çünkü yaktığı iki evin de ev sahipleri ciddi manada mağdur oldular. Bu dul kadından da bir şey talep edilmiyor, kadının zaten hiçbir şeyi yok. Sahipsiz, dul bir kadın iki çocuk ile ne yapsın? Biz de elimizden geleni yapıyoruz. Bu ve buna benzer ailelerin çok ilginç hikayeleri var dostlar. Bu kadının evlerinde doğalgaz yok. Soba kullandıkları evlerde yaşıyorlar. 2024’te İstanbul’da odun kömür yakan evler var ve bu aileler de bunlardan birisi. Genelde benim yardım ettiğim, yolda kalmış aileler, erkeği olmayan, çalışanı olmayan dul ya da sahipsiz kadınlar ve çocukları. Bu ailelerin yaşadıkları hayatın en önemli zor aşamaları, birçoğu saklanmak zorunda kalıyor. Birilerinden saklanıyorlar, birilerine görünmek istemiyorlar ya

da kimlik problemleri var. Onun için yolda kalmışlar. Devlete gidip yardım etmesi için müracaat etseler, ellerindeki kimlikte Gaziantep yazıyor ve devlet onları mecburen Gaziantep'e yollamak zorunda kalıyor. Gaziantep'e giderlerse çocuklarının tedavisini yaptıramazlar. Bu yüzden devlete de yaklaşamıyorlar ve sadece bizim gibi insanlara muhtaç olan aileler var.

Oğlum Yok Diye Bırakıp Gitti: Yolda Kalmış Üç Kız Çocuğu



Yardım ettiğimiz bir aileden, yolda kalmış bir aileden daha bahsetmek istiyorum. Esenler Tuna Mahallesi'nden bir aile bu. Ailenin şöyle bir dramı vardı dostlar: Üç tane dünya tatlısı kızı olan bir kadının evi ve kocası tarafından terk edilmiş. Kocasının terk etme gerekçesi gerçekten çok üzücü. Bunu sizlerle paylaşmak istiyorum çünkü bunu kita-

bıma almamın sebebi şu: “Benim oğlum yok, ben erkek evladım olsun istiyorum, soyum devam etsin istiyorum. Bu kadın bana erkek doğurmuyor, ben başkasıyla evleneceğim.” diyerek adam, üç tane dünya tatlısı kızını bırakıp gidiyor. Giderken de parasızlıktan evdeki tüpü satıyor ve parayı alıp gidiyor. Gerçekten çok zor bir imtihandı, inanılır gibi değil, inanması çok zor bir olaydı.

Aileye yardım ettiğimiz için onları tanıyordum ve bırakıp giden adamın akrabalarını biliyordum. Onlarla görüştüm,

hepsi doğruladılar, hatta bu ahlaksız herife dayısı kendi kızını verecekti. Dayısı demiş ki “Senin oradan oğlun olmaz, ben sana kızımı vereyim.” Böyle bir durum vardı. Biz de aileye sahip çıktık. Eşim bu kadına dedi ki “Bak, ben sana yardım edeceğim ama yarın öbür gün senin durumunu düzelttikten, güzel bir eve geçtikten, mutfağın güzel olduktan ve her şey yoluna girdikten sonra bu adam tekrar gelirse, ‘Ben pişman oldum, beni affet, çocuklarımı özledim.’ gibi bir şeyle geri gelirse kabul edecek misin?” Kadın da “Olmaz öyle şey abla, beni bu halde bırakıp gidene bir daha bakmam.” dedi.



*Bir evde 4 imtihan soruyu gören cevabı unuttur...
İnanan her zaman Allah der... İnanmayan sıkışınca Allah der...*

Biz de ablamızı aldık, başka bir eve taşındık. Elbise, eşya ne gerekiyorsa yaptık. Yeni bir düzen kurduk. Hem kirasını, hem elektriğini, suyunu, elbisesini, erzağını, mutfağını, hastane giderlerini üstlendik. Çocukları okula yollayacak hale getirdik; kırtasiye malzemeleri, çantaları, elbiseleri hepsini düzene

soktuk ve bu ailenin yolda kalmasına izin vermedik. Fakat yaklaşık bir yıl kadar sonra adam tekrar geri geldi. Kadın bize dedi ki: “Abla, ben kabul etmiyorum ama çocuklar babalarını istiyorlar. Çocuklar babalarını istedikleri için elimden bir şey gelmiyor, mecburen eve gelmesine müsaade edeceğim.” Biz de kendisine “O zaman eşin tekrar gelip çocuklara sahip çıkacaksa, bakacaksa zaten bize ihtiyacın yok.” dedik. Aileyle yollarımızı ayırdık ve bu, “Oğlum olmuyor.” diyerek bırakıp giden adama yeniden aileyi teslim ettik. Sonra taşınıp gittiler, bağı da kopardık. Artık kadının durumu nedir, üç çocuğuyla huzur içinde kocasıyla beraber mi yoksa başka bir şey mi oldu, maalesef haberimiz yok, izlerini kaybettik. Bu bizim için yokluğun içinde, “Benim oğlum olmuyor, sadece kızlarım var.” diyerek bırakıp giden bir insanı hatıramızdan silemiyorum. Gerçekten çok ilginç bir hatıraydı. Ama insanların da şunu zannetmesini istemiyorum “Erkekler böyledir, kadın anadır, erkek böyledir.” gibi lütfen cümleler kurmayın çünkü hatıralarımız arasında kocasını bırakıp giden kadın meselesi de var. İnşallah ona da değineceğim.

Yolda Kalmayı Seçen Bir Filozof



Dostlar, bu hatıramızda bir evsiz abimiz hakkında konuşmak istiyorum, Kemal Abimiz şu an 53-55 yaşlarında bir abimiz. Bu abimiz, düzenli ve sistemli bir hayatı varken daha sonra ilginç, uçuk, radikal, kabul edilmesi çok zor dini fikirlere sahip oldu. Bu fikirleri savunurken etrafından kendini tecrit etti. Benim esnafılık yaptığım günlerde gelip çayını içer, normal bir imalatçı iken sonraki yıllarda yavaş yavaş değişmeye başlayan Kemal Abimiz en sonunda evini, bir oğlunu, bir kızını ve eşini terk etti. “Ben sizi istemiyorum.” dedi ve İstanbul Fatih’te annesinden kalma bir eve yerleşti. Ama ev dediğime bakmayın; ev tadilat gerektiren, çok harap ve kötü kullanılmış bir evdi. Evin banyosu ve tuvaleti yoktu, tuvalet için dışarı çıkıp geliyordu. Banyo yok, mutfak yok. Duvara takılı bir prizden elektrikli bir kettle ile su ısıtıp bir çay içiyordu. Orada yıkık dökük harabe eşyaların üzerinde yatıyordu.

Dedim ki “Yolda kalmış bir Kemal Abimiz, buna nasıl yardımcı olabiliriz?”. Elimizden geldiği kadar bir şeyler yapmaya çalışıyoruz ama evden çıkmak istemiyor. Tam 8 ay yıkanmamış bir insan düşünün; elleri, ayakları simsiyah, saç baş sakal karışmış vaziyette. Yanına gidip konuştuğunuzda size yine bir konuyu açıp, o konu üzerinden düşüncelerini anlatan, filozof kimliği ile öne çıkan, müthiş cümleler kuran bir ağabey. Fakat

bu güzel konuşmalarının arkasında perişan bir hayat, sefil bir yoksulluk ve çok zor bir durum var. Ayakları iltihap kaplamış durumda. Ben bu kitabı sizin için hazırlarken, parmağının kesilip kesilmeyeceği söz konusu. Doktora götürdük, muayene ettirdik, parmağın alınması gerekebilir. İlaçlarla tedavi etmeye çalışıyoruz ama ayakları çok kötü bir vaziyette, müthiş yaralar oluşmuş. Ayakları bakımsızlıktan feci bir şekilde kirli ve uzun tırnaklarla dolu.

“Ne yapalım?” dedik. “Kemal Abi, böyle olmaz, kendini biraz toparla. Gel, gidelim, gezelim, dolaşalım, hamama gidelim.” derken, “Ben evden çıkmak istemiyorum. Bana bir küvet getirirseniz banyoyu burada yaparım.” dedi. “Nasıl bu küvet abi? Su yok, o yok, bu yok. Çeşme yok, tuvalet yok.” Şöyle bir tavsiyede bulundu “Yol kenarlarında belediyenin koyduğu tuz koymak için kullanılan gri sepetler var, onları gördünüz mü?” dedi. “Biliyorum.” dedim, fotoğrafını da gösterdi. Gri, 1 metre genişliğinde, 1 metre 40 santim uzunluğunda, 80 santim ya da 1 metre kadar derinliğinde sepetler. “Bunlardan bir tane bana getirin, bunun içinde banyo yaparım.” dedi.

Muhammed Abimle birlikte Topkapı’da o büyük sepetlerden bir tanesini aldık. En büyüğünü alıp götürdük. Evin içine zorla soktuk. Evin içi müthiş derecede karışık, yıkık dökük, fayanslar ve duvarlar hepsi birbirine girmiş durumda. Sepeti koyacak bir yer bulduk, onun içinde banyo yapacağına dair bize söz verdi. Biraz yanında kaldık, sohbet ettik. Yolda kalmış Kemal Abimizin bütün ısrarlarına rağmen ona yardım etmemiz gerektiğini, onu toparlamamız gerektiğini elimizden geldiği kadar anlattık. Eşi ve çocukları bizi destekliyor fakat Kemal Abi, eşi ve çocuklarını görmek istemiyor. Eşi ve çocukları onun haberi olmadan bizimle irtibat halinde. Babaları için çaba içindeler, fakat Kemal Abi kendi tercihi ile yolda kalmak

isteyenlerden. Kendini toparlamıyor, öyle bir hayatı tercih ediyor ve kendisinin kötü bir şey yaptığının farkında değil, kabul etmiyor. “Ben böyle mutluyum, ben böyle iyiyim. Kimseye bir yüküm yok. Ben burada yatarım, burada kalkarım.” diyor.



Abur cubur ile, komşuların getirdiği bir parça bir şey ya da hazır makarnalar ile ayakta durmaya çalışan birisi. Konuştuğunda birçok kişiyi susturacak bilgiye sahip olan bir insanın böyle bir hayatı tercih etmesi çok ilginç bir durum. Önümüzdeki günlerde parmağının kesilip kesilmeyece-

ğine karar verilecek ama biz ilaçlarını aldık, teslim ettik, tedavisi için elimizden geleni yaptık. Ara sıra kontrol ediyoruz. Sohbet için bir dost ayarladım; sağ olsun Kayserili Ahmet, Kemal Abimizin sohbet arkadaşı oldu. Ahmet’i çok sevmiş, Ahmet de onu sevdi, kanları uyuştı. Ahmet, Kemal Abimizi periyodik aralıklarla ziyaret edip sohbet ederek biraz daha sosyalleşmesini sağlıyor. İnşallah bu kitabımız çıktığında, Kemal Abimize ait bir bölümü olduğunu söyleyip bir tanesini de kendisine hediye etmek nasip olur. O zamana kadar belki inşallah Kemal Abimiz de yolda kalanlardan değil, kurtulanlardan olur.

Yolda Kalmak



Dostlar, bu hatıramda isim kullanamayacağım. Bursa'dan bir arkadaşım bana telefonla ulaştı, benimle sohbet etmek istediğini, dertleri olduğunu ve bu dertlere karşı bana yol arkadaşlığı yapıp yapamayacağımı sordu. Ben de kendisine “Olur kardeşim, konuşalım.” dedim. Müsait olunca ben seni ararım dedim ve aradı, konuşmaya başladık.

Arkadaşımızın derdi, çok küçük yaşta iken köyünün hocası, Kur'an kursu hocasının bu kardeşimize ileri derecede cinsel tacizde bulunmasıydı. Çok canını yakmıştı. İlk başlangıcını şöyle anlattı

“Bana meyve vereceğini söyledi, beraber gelmemi istedi. Ben de hocamdır, bana Kur'an öğretiyor diyerek peşinden gittim. Beni ormana götürdü, sonra niyetini bana söyledi. Ben kaçmaya çalıştım, ufak bir boğuşmanın ardından kaçınca arkamdan, ‘Ormanın ortasındayız, ölürsün, köyü de bulamazsın, hiçbir yere gidemezsin, mecburen geleceksin.’ dedi. Küçüktüm, yedi yaşındaydım. Yalvara yalvara ‘Ne olur köye gidelim, bana dokunma.’ dedim ama bu ahlaksız adam bana yapacağını yaptı, sonra da köye götürdü. ‘Kimseye bir şey söylemeyeceksin, yoksa seni de kardeşini de öldürürüm. Kardeşin de kursa geliyor, birisine bir şey söylersen aynısını kardeşine de yaparım.’ dedi. Çocuktum sesimi çıkaramadım

ve bu psikolojiyle bir yıl geçti. Bir yıl sonra Bursa'ya taşındık ve kurtuldum. Yıllar geçti, çalıştım. Köye gittim, intikamımı almaya gittim, öldürecektim ama ölmüş. Mezarına gittim, dağdım, darmadağın ettim ama başıma geleni unutamıyorum. Bu psikolojiden nasıl kurtulacağım?” dedi.

Bana ulaşma sebebi buydu. Hayatının ortasında yolda kalmış, ne yapacağını bilemiyor. Tabii psikolog, psikiyatr tavsiye etmişler, kendisi de gitmiş ama bir faydasını görmemiş. Ben kendisine Allah'a sığınması gerektiğini, dua etmesi gerektiğini, bunun bir imtihan olduğunu ne kadar anlatsam da maalesef kardeşimiz öyle bir etkilenmiş ki bundan kurtulamaz bir çıkmazın içinde. “İstanbul'a yanına geleceğim.” dedi. “Mahmut Abi, seninle yüz yüze konuşacağım.” dedi. “Gel.” dedim. Bir hafta kadar sonra İstanbul'a geldi, oturduk, çay içtik, sohbet ettik. Yaşadıklarıyla ilgili bir sürü şey anlattı; evlenemiyor, evlenmek istemiyor, sürekli bu aklına geliyor, rüyasına giriyor. Ben kendisine bu dünyada birçok insanın başına geldiğini, bu travmayı atlatan birçok insan olduğunu söyledim. Hatta bunu normale döndürmüş insanlar bile var. “Bazı insanlar bunu gayet normal olarak karşılamışken, senin bu kadar büyütmen gereksiz.” dedim. Onu o psikolojiden kurtarabilmek için ne kadar yumuşatıcı cümle varsa anlatmaya çalıştım. Videolar, kitaplar tavsiye ettim, ayetlere sığınması gerektiğini söyledim. “Bir rüya gibi gelip geçmiş bir olay olarak kabul et.” dedim. Maalesef bu kardeşimiz bu travmayı atlatamıyor. İnşallah bir gün toparlar, düzelir diye düşünüyorum.

Buradan yolda kalmış insanların, hayatı başaramadığını düşünen insanların dışarıdan bakıldığında herkesin her şeyi göremediğini anlamalarını istiyorum. Herkes her şeyi göremiyor, bu yüzden lütfen önyargılı olmayın. Yolda kalmış, hayatı başaramamış insanların anlatamadığı kim bilir neler vardır.

Bu yüzden lütfen çevrenizdeki insanların davranışlarından, hareketlerinden hemen sağlıklı bir insanmış gibi yorum yapmayın. Bu kardeşimiz benim için halen irtibatta olduğum bir kardeşimdir. Toplamda 4 yıl oldu. İnşallah hakikati anlar, kendini toparlar, kötü bir hatıra olarak bunu kapatır. Çünkü kalıcı bir hasar vermemiş, kendisi gayet sağlıklı. Sadece psikolojik olarak çok fazla etkilenmiş. Tabii bu tür adımlarda nefret eder hale gelmiş. Bu olayı yaşayan köyün imamı, hocası çocuğu Kur'an kursundan alıp götürüp bunu yapıyor. Böyle bir şeyi yaşadığı için de otomatik olarak o şahsın mesleğine, bulunduğu duruma kinlenmiş. İnşallah Rabbim kalbindeki o kini de söküp atar. Çünkü bu şahıslarla ilgili bir şey değil, mesleği ile ilgili bir şey değil. Rabbim cümlemizin çocuklarını böyle durumlardan korusun.

Her İnsan Ayrı Bir Kitap



Dostlar, bu hatıramızda Kocaeli’de yolda kalmış bir arkadaşımızdan bahsedeceğim. Kocaeli’de yolda kalmış bir arkadaşımızın çok ilginç bir hikayesi var. Kendisi bana telefonla ulaştı, isminin Furkan olduğunu söyledi. “Buyur Furkan Kardeşim.” dedim. Furkan konuşmaya başladı ve “Mahmut Abi, benim seni arama sebepim çok önemli bir derdim var. Bana akıl verir misin, yardımcı olur musun?” dedi. “Tabii, nedir problemin?” dedim. Furkan, “Problemi anlatabilmem için sana önce fotoğrafımı yolluyorum.” dedi. “Tamam, yolla fotoğrafını.” dedim.

Furkan, WhatsApp’tan fotoğrafını yolladı. Dostlar, fotoğrafa bir baktım, tesettürlü bir bayan kardeşimiz. Gayet güzel, bakımlı bir bayan kardeşimiz. Şaşırdım tabii. “Furkan, sen erkek değil misin?” dedim. “Abi, telefonda seninle böyle konuşuyorum, sen de benim erkek olduğumu düşündün. Ben aslında erkeğim ama çift cinsiyetli doğmuşum. Annemle babam beni doktora götürmüşler ve doktor bir karar vermeleri gerektiğini söylemiş. Annemle babam birkaç ay beni gözlemlemişler ve sonunda kız olmama karar vermişler. Erkeklik organını aldırılmışlar ve kız olarak büyütmüşler. Fakat ben çocukken bile bütün güdülerim erkekti. Erkek olduğumu biliyordum çünkü ben erkeğim.”

“Sonra, beni sürekli kız gibi büyüttüler. Oyuncaklarım, elbiselerim, eşyalarım hep kız gibi oldu ama ben erkektim. O yıllarda kadınlar hamamına da gittim, soyunma odalarında kaldım, okula gittim ama beynim, kalbim erkekti ve vücudum kadın görünümliydi. Doktora gittim, durumu anlattım. Doktor, ameliyatla erkeğe dönebileceğimi söyledi. 20’li yaşların sonuna doğru ameliyat oldum ve yeniden erkekliğe döndüm. Ancak Kocaeli’deki bütün çevrem beni kadın olarak biliyordu. Akrabalarım, çevrem, komşularım, iş arkadaşlarım hepsi kadın olarak biliyordu. Mahkeme kararıyla kimliğimi de değiştirdim, kadın kimliğinden erkek kimliğine geçtim. Çok güzel araba kullanıyorum, kendi işim de iyi, arabam da var, evim de var. Ama seni aramamın sebebi, Mahmut Abi, ben yolda kaldım. Şimdi bu insanlara birdenbire erkek kıyafetleriyle çıkıp, ‘Ben aslında kadın değildim, erkeğim,’ nasıl diyeyim, nasıl anlatayım?” dedi. “Bana bir yol verir misin, bir akıl verir misin?” dedi. “Furkan, konuşalım, bir çıkar yol bulunur.” dedim.

Yaptığımız sohbetlerin neticesinde şöyle bir karar aldık, Furkan şehir değiştirdi, Kocaeli’den ayrıldı ve başka bir şehre gitti. O şehri tabii Kocaeli’deki hiç kimse bilmiyor, eski ile ilgili bir kalıntı olmasın diye. Kocaeli’de konuştuğu, buluştuğu sevdiği bir kız arkadaşı vardı. O zaten gerçeği biliyordu anladığım kadarıyla. Furkan Kardeşimiz, 25 yıl kadın olarak bilindi, kadınlarla konuştu, kadınlarla sohbet etti ama bir türlü meseleyi anlatamadı, açamadı. Böyle gizli bir hayat ile 25 yaşına kadar yaşadı. 25 yaşından sonra ameliyatlar, mahkeme süreçleri, sağlık raporları, heyetler, kurullar derken kimliğine ve gerçek cinsiyetine kavuştu. Bu kardeşimizle aylarca, 7-8 ay gibi yoğun bir sohbet, istişare ve yardımlaşma ile Furkan Kardeşimiz Anadolu’nun başka bir şehrinde yeni bir hayata başladı. Şu anda çok iyi bir hayat yaşadığını, mutlu ve huzurlu

olduğunu biliyorum ve bu da beni çok mutlu ediyor. Eskiye sünger çekmiş bir insan.

Buradan da yine önceki hatıralarımda söylediğim gibi, dışarıdan baktığınız zaman bir insan size çok normal görünebilir ya da çok farklı görünebilir. Ama lütfen şunu unutmayın, insanların sizin bilmediğiniz bir takım kusurları, anıları, sizin bilmediğiniz, tahmin edemeyeceğiniz, aklınızın ucundan bile geçmeyecek yaşanmış hikayeleri olabilir. Bu yüzden çevrenizdeki insanlara lütfen bir ihtimal daha var diyerek yaklaşmanızı tavsiye ederim. 99 değil, 100. ihtimali düşünmenizi tavsiye ederim. Çünkü hayat çok ilginç ve her insan ayrı bir kitap.

Bir Kalp, Bir Umut: Zorlu Yılların Ardındaki Mahmut



Dostlar, bu sefer yolda kalan benim. 1987, 1988, 1989... Aslında 1987'den itibaren yolda kalmış bir Mahmut. 1987'nin 25 Aralık'ında annemin vefatıyla yolda kaldım. O zaman 17 yaşındaydım. Annemin vefatıyla birlikte, çok varlıklı bir ailenin en büyük oğlu olmama rağmen, babamın evinden ayrılmak zorunda kaldım. Eşimle resmi nikah yapmak için 6 ay bekledim çünkü evlenmişim ama yaşım tutmuyordu. Eşim de ben de 17 yaşındaydık. Birkaç ay bekledik resmi nikah için. Düğünümüzden 37 gün sonra annem vefat etti. Düğünümüz 17 Kasım'daydı. 25 Aralık'ta annem vefat etti. Annemin vefatından sonra babam tekrar evleneceğini söyleyince, eşimle babamın evini terk etmeye karar verdik. Ve birdenbire o varlıklı hayatın içinden yolda kaldık, tam anlamıyla yolda kaldık.

Meslek lisesi torna tesviye bölümü mezunu olduğum için bir menteşe fabrikasında çalışıyordum. Oradan çıktım ve bir çekyat imalatına girdim. Çekyat imalatında kaynakçılık yapıyordum, sonra döşemeciliği öğrendim ve döşemecilik yapıyordum. Bunlar, mesleklerimden bazıları. 500 bin lira maaş alıyordum ve 500 bin lira maaş ile 350 bin lira kira ödüyordum. 150 bin lira bana kalıyordu. Tabi bu da bir hafta yetmiyordu. Ondan sonraki günler zor, aç, perişan, sıkıntılı günler. O günlerden bugüne kalan hatıram, makarnayı çok

sevmemdir. Çünkü o günlerden kalmıştır makarna sevgim. Ucuzdu, yani bir paket sigara parasına 3-4 paket makarna alabiliyordunuz. Ben hiç sigara içmedim, bu arada sigaraya başlamayanlardanım. Sigaraya başlamadım, sadece kıyas için anlatıyorum.

Böyle bir sefaletin içinde, 1988'de kızımız doğdu. Kızımız doğdu ama kalbi delikti. Kalbi delik kızımız doğunca, üstüne üstlük 1989'da askerlik geldi. Sefalet ve yoksulluk diz boyu. Yokluk içinde askerdeyken kimse bana para yollamadığı için, para yollayanım, harçlık yollayanım olmadığı için ben, arkadaşlarımdan karakalem resimlerini çiziyordum. Bir parça ressamlık da var bende. Çizdiğim resimleri çerçeve parası, cam parası ya da harçlık olarak alıyordum. Böylece o paralarla idare etmeye çalışıyordum. Ama askerde ben para harcamıyordum çünkü çay alışkanlığım yoktu, sigara da içmiyordum. Çay ve sigara içmiyorsanız askerde para harcamanıza gerek yok çünkü yemek zaten askeriye. Yemek yediğim için çay sigara da kullanmadığım için para da pek lazım olmuyordu. Ama yine de insanız, yanınıza birisi geliyor çay ısmarlamanız gerekiyor, para yok.

Hiç unutamadığım hatıralardan biri, kaynanam sağ olsun bana 100 lira yolladı. O zaman 100 bin lira, yani büyük para. Yaklaşık 30 yıl geçti, ben hala kayınvalideme o 100 lirayı öderim. Ölene kadar da ödeyeceğim. Bunu bütün ailem de bilir, eşim de çocuklarım da bilir. Çünkü kaynanam bana askerdeyken 100 lira yolladı, artık ben onu ölene kadar ödeyeceğim Allah'ın izniyle.

Sonra dostlar, askerliği bitirdim, geldim. Yine sefalet içinde bir maaşla çalışıyorum. Askerliğim boyunca eşime ve kalbi delik kızıma sağ olsun babam baktı. Rahmetli babam en azından ben askerdeyken sahip çıktı, baktı. Askerden gel-

dikten sonra yine sefalet içinde çalışırken, bir gün bir hasta ziyaretine gittim.

Mahmut yine aynı Mahmut. Bir gün bir hasta ziyaretine gittim. Ziyaret sırasında evde bir misafir vardı. Misafir, bir uzman çavuştu. “Ben de askerdeyken uzman çavuş olarak kalmak istedim.” dedim ama nasip olmadı. Her şeyi yaptım ama cevap gelmedi. Misafir, “Kardeşim, şu an yeni alımlar var. Bu alımlar hızlandırıldı, müracaat edersen kesin gidersin.” dedi. Ben de, “Ayrılalı 2 sene oluyor.” dedim. “Tam 2 sene oldu mu?” diye sordu. “Hayır, tam 2 sene olmadı.” dedim. Günlerden 2 Mart’tı. “Eğer 2 yılı geçmediyse müracaat edebilirsiniz.” dedi.

Tezkere tarihim 4 Mart mı, 6 Mart mı yoksa 2 Mart mı, emin değildim. Artık misafir olduğum yerde duramaz hale geldim. Eşime, “Kalk gidelim, evde tezkere kağıdımı bulayım. Eğer günüm varsa hemen müracaat edeyim.” dedim. Bunu gerçekten çok istiyordum ve dua ederek eve gittik. Çünkü amacım, kalbi delik kızımın ameliyatı için sırtımı devlete dayamaktı. Bir döşemeci ya da kaynakçı olarak çocuğumu ameliyat ettirmem çok zordu o günlerde. Eve döndük, her tarafı birbirine kattık; döşekleri, yastıkları, evrakları karıştırdık ve tezkere kağıdını bulduk. 4 Mart. Günlerden de 2 Mart gecesi idi. Sabahleyin direkt askerlik şubesine gittim. Müracaat ettim, bana yapmam gerekenlerin listesini verdiler.

Saatleri hesap ederek uzman çavuş oldum. Saatleri hesap ederek müracaat ettiğim gün, 2 yılı doldurduğum gündü. Yani son gün müracaat ettim. Sırtımı devlete dayadım, kalbi delik kızımı ameliyat ettirebilmek için, fakirlikten kurtulabilmek için uzman çavuş olmak için müracaatımı yaptım. Sonra bekledik, bir kağıt geldi. İmtihan İstanbul’da. İstanbul’daki imtihan için hazırlandık; spor, mülakat, yazılı sınav vardı. İmtihanlara girdik. Yoksulluğun verdiği zorluk nedeniyle, 3 kilometre

koşusunda en arkadan ikinci kişiydim. Yani ben ve arkamda bir kişi daha vardı. Herkes bitirdi, enerji yok. Öyle kötü besleniyordum ki takatim yok. Barfiks çekilecek, 6 tane. Çektim mi, çekmedim mi bilmiyorum. Bana göre nizami çekemedim. Ama sağ olsun komutan, o zamanlar uzman çavuş lazım, terör hat safhada, yıl 1992. Zor yıllar. Mekik ve barfiks gibi sınırları ucundan ucundan yaptım. Elhamdülillah, yazılı ve mülakatta çok iyiydim ama sporda çok kötüydüm. Çok şükür barajı aştım. Sonra dediler ki netice evlerinize gelecek. İmtihan bitmiştir, gidebilirsiniz.

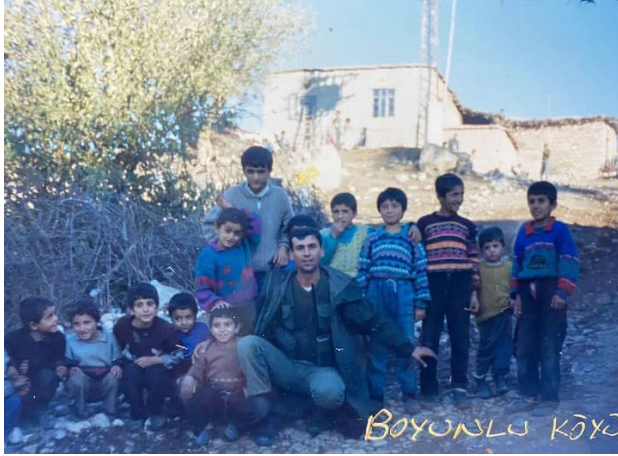
Bursa'ya döndüm. O zaman Bursa'da oturuyordum. Gece gündüz dua ediyordum, "Rabbim, kızımın ameliyatı için bu mesleği kazanmam lazım. Uzman çavuş olmam lazım. Kızımın kalbi delik, sen bize yardım et." diye. Samimi bir şekilde ağlayarak, yalvararak dua ettim. Kabul olması için çok çaba gösterdim. O zaman sadece Kur'an diyen biri değildim, normal bir ehl-i sünnettim.

Dostlar, eve kağıt gelmiş. Eşim beni aradı, "Zarfin geldi." dedi. Sarı bir zarf, resmi kağıt. Açtım ve midem bulandı. Safra kesemde öd suyum bile kalmadı, müthiş istifra ettim. Heyecandan aşırı bir mide bulantısı yaşatmıştı. Kağıdı okudum, Kırıkkale'ye tayinim çıkmıştı. Müthiş bir heyecan, müthiş bir durum. O kadar mutlu oldum ki kızımı öptüm, eşime sarıldım, dünyalar benim oldu. Bu arada, ikinci kızım da vardı. 92'de doğmuştu ve o da vardı. Bu tarif edilmez bir mutluluktu.

Kırıkkale'ye tayinim çıktı, gideceğim ama param yok. Yemeğe, giyinmeye, elbiseye param yok. Evimi nasıl taşıyacağım? Bursa'dan Kırıkkale'ye dünyanın parası lazım. Yolda kalmıştım, kimden isteyeyim? Şöyle bir düşündüm, tabi o zaman cep telefonu da yoktu. Rahmetli amcama gittim. "Amca, uzman çavuş oldum, tayinim çıktı Kırıkkale'ye. Bana kamyon parası

verir misin? İlk maaşımdan yollarım.” dedim. Amcam, “Tabii yeğenim.” dedi. Yolda kalmışa amcam yardım etti. Rahmetli Cuma Elgörmüş amcam bana 200 mark verdi. 200 mark ile evimi Kırıkkale’ye taşıdım. Kırıkkale’de tuttuğum eve de maaşımı alınca depozitoyu veririm dedim. Onlar da zaten ordu mensubuna güveniyorlar çünkü ordu mensubu yanlış olmaz.

Ve böylece yolda kalmış Mahmut, Uzman Çavuş Mahmut oldu. 1998’de görevden ayrılırken benzer dualar ettiğimi bilmenizi isterim. Rahmetli amcam sayesinde, onun verdiği 200 mark ile Bursa’dan Kırıkkale’ye taşınarak görevime başladım. Bugünlere gelmeme vesile olan tüm akrabalarım ve dostlarıma şükran ve minnet borçluyum.



*22 Yaşında Cübbesiz Mahmut...
Huylu huyundan vazgeçmiyor...
Ordu mensubuyum ama çocuklar benim her şeyim....*

Hayırsız Baba



Esenyurt'ta yardım ettiğimiz bir aile var. Bu ailenin hayırsız bir babası var; eşini sürekli döven, çalışmayan, aksi ve kumar bağımlısı bir baba. Bu babanın üç çocuğu var. Çocuklardan biri 9 yaşında, biri 14 yaşında bir kız, diğeri de daha küçük. 14 yaşındaki kızımız, annesiyle beraber çalışan ve evini geçindirmeye çalışan harika bir evlat. Ancak anne, sürekli babadan dayak yiyor, darp görüyor ve her fırsatta her türlü zulmü yapan bu babanın elinde çaresiz kalıyor.

Yine bir akşam, adam karısını döerken 10 yaşındaki çocuk araya giriyor, babasına engel olmaya çalışıyor ve hatta babasına vurmak istiyor. Bu zalim adam, çocuğu dövüp odadan atıyor. Çocuğu dövdükten sonra 14 yaşındaki Zeynep, babasının üzerine atlıyor ve onunla boğuşmaya çalışıyor. Babası, bu zavallı kızı birkaç yumruk darbesiyle odaya koyup dövdükten sonra kapıyı kapatıyor. 3 metrelik bir ara kablo vardır, ucu priz olan 3 metrelik bir kablo ile kızı dövüyor. Kızı kanlar içinde, baygın bir vaziyette öldü diye bırakıyor. Duvarlar kan, odanın her yeri kan. Çocuğun kafatası kırık, burnu ve dişleri kırık, kaburgalarında ve vücudunda kırıklar var. Bu 14 yaşındaki kız çocuğunun üstünde tepinmiş ve onu öldü diye bırakmış. Komşular polisi arayınca ve etraftakiler

polise haber verince, adam evden çıkıyor ve çıkarken de o üçlü priz kabloyu götürüp çöpe atıyor.

Polis ve ambulans geliyor. Zeynep kızımızı hastaneye kaldırıyorlar ve yoğun bakıma alıyorlar. Çocuk komada, yoğun bakımdan çıkması 15 gün sürüyor. Kızı kurtarıyorlar fakat kızımız maalesef felç kalıyor, yatalak bir şekilde yatağa bağımlı yaşamaya başlıyor. Baba ise tutuklanıyor ve mahkemeler devam ediyor. Bu olay bu aşamadayken ben bunu hatıra olarak anlatmayı düşünmüyordum çünkü neticesi kötüydü. Fakat dün gelen haber ile artık bunu kitabımıza alabileceğimize karar verdim. Yoğun bakımdan çıkan kızımızın fizik tedavilerle tekrar yürüme ihtimali var, elhamdülillah. İnşallah Zeynep'i yataktan kurtaracağız. Ve babasına, bu adi adama, 60 yıl ceza verildi. Tam 60 yıl hüküm giydi, bu cezanın indirimi yok. Bu 60 yıllık hapis cezası bizi çok mutlu etti, yüreğimize su serpti tabiri caizse. Tabii ki Zeynep'i eski haline getirmeyecek ama yine de insan adaletin olmasından mutlu oluyor.

Zeynep'in annesi şu anda merdiven temizleyerek evini geçindirmeye çalışıyor. Biz de onların yolda kalmaması için elimizden geleni yapıyoruz, inşallah.

“Annemin Canı Çeker”



Bu hatıramızda, belki 20, belki 25 kez yaptığımız bir olayı anlatmak istiyorum. Çocukları alıp alışveriş merkezine götürmek, onları eğlendirmek, alışveriş yapıp karınlarını doyurmak. Yine bir gün, üç arkadaş, üç araba ve 15 çocukla Esenyurt Marmara Park’a gittik. Çocuklarımızı önce oyun parkına götürdük. Oyun parkında, çocukları istedikleri oyuncaklara, istedikleri kadar binecekleri şekilde serbest bıraktık. Kan ter içinde kaldılar. O kadar mutlu oldular ki! Salıncak, çarpışan araba, elektronik oyunlar, basket potası... Ne istiyorlarsa biniyorlardı. Yorulduklarını anladığımızda, “Hadi gidelim, karınımızı doyuralım.” dedik.



Yukarıya, en üst kat-taki yemek bölümüne çıktık. Orada çocuklarla konuştum. Kilo-lu, obez diyebileceğimiz, kırmızı yanaklı iki çocuğumuz vardı. Hamburger mi yoksa pide mi karar veremiyorlardı. Hem pide hem hamburger, ayrı-

ca kızarmış tavuk vardı. Ne isterlerse onu alalım dedim. İki çocuk karar veremedi, ben de hepsinden ikişer tane aldım ve önlerine koydum. Çocuklar yemeye başladı ama bir kızımız vardı, yemiyordu. “Sen neden yemiyorsun?” dedim. “Doydum Mahmut Amca.” dedi. “Ama bunu yememişsin.” dedim. Bir şey söyleyecek gibi oldu ama söyleyemedi. Huzursuz oldum, “Neden yemiyorsun? Başka bir şey alayım sana.” dedim. O da biraz olur gibi davranınca, yeniden gittim, ona başka bir şey aldım ve önüne koydum.

“Küçük kızım, bunu paket yapabilir miyiz?” dedi. “Daha önce yemediğini neden paket yapıyoruz? Onu eve mi götüreceksin?” “Evet.” dedi. “Ama evde kardeşin yok, zaten hepiniz buradasınız.” dedim. “Mahmut Amca, annem hamile. Söyleyince onun da canı çeker, onun için anneme götürmek istiyorum.” O küçük kızın bunu düşünmesi beni o kadar duygulandırdı ki! Müthiş bir duyguydu. Tabii, onu ve diğer çocukların artan yemeklerini paket yaptık.



Sonra LC Waikiki'ye indik. Orada her çocuğa üç parça eşya izni veriyoruz. Ne isterlerse alabilirler: Ayakkabı, pantolon, mont, tişört, ayakkabı... Çocukların beşi, haklarından birini şapka için kullandı. Ben sürekli şapka taktığım için herhalde özenmişler. "Biz de şapka takacağız." dediler ve beş çocuk, üç seçeneklerinden birini şapka için kullandı. O gün, küçük kız çocuğunun hamile annesi için paket yaptırdığı hamburger, halen her hamburger alışımında aklıma gelir. Çok güzel, duygusal bir günümüzdü.

Farkındalık



Dostlar, bir arefe günüydü. Arkadaşlarımızla beraber çocukları elbise almaya götürdük.



Dedik ki, elbiseyi biz seçmeyelim, kendileri seçsinler. Çocukları arabalarımıza bindirdik ve yaklaşık 20 çocukla birlikte LC Waikiki'ye gittik. Orada elbiselerini seçmeye başladılar. Pantolon deneyeceğimiz zaman çok ilginç bir şey öğrendik, çocukların pantolonlarının içinde iç çamaşır yoktu. Külot giymek, o mahallelerde lüks olarak kabul ediliyordu. Çocukların iç çamaşırı yoktu, doğrudan pantolon giyiyorlardı. Bunu yaşayarak görünce gerçekten çok üzüldük ve hepsine hem alt hem üst çamaşır aldık. Bu durumun o kadar normal karşılandığını ve yıllardır böyle olduğunu öğrenmek bizi gerçekten üzdü. Dışarıdan baktığımızda ayakkabılarının ve pantolonlarının

yırtık olduğunu görebiliyorduk ama iç çamaşırları olmaya-
cağını hiç düşünmemiştik.



Eşimle benim ihtiyaç sahibi çocukları tespit etme yöntemlerimizden biri okul çıkışlarında arabayla beklemektir. Arabada oturur, okuldan çıkan çocukların ayakkabılarına bakarız. Ayakkabısı yırtık olan çocukların gerçekten ihtiyaç sahibi

bir aileden geldiğini düşünürüz, çünkü bir çocuk en iyi ayakkabısıyla okula gider. Bu, gerçekten önemli bir detay. Yine bu çocuklardan biri mahallede büyümüş ama mahalleden hiç çıkmamış, hiçbir yere götürülmemiş, hiçbir yeri gezmemiş. Bunu nereden anladım? Çok ilginç bir şekilde, pırasayı gösterdim ve çocuk şöyle bir cümle kurdu: “Ne kadar büyük soğan, Mahmut Amca.” Yani pırasayı, yeşil soğanın büyüğü sanıyordu. Bu çocuk okul çağına gelmişti ve bu derece tek

yönlü beslenmişti. Her şeyi yiyememiş, her şeyi görememişti. Onların tanımadıkları meyvelerden ve sebzelerden anlayabiliyordum. Maalesef, bu çocuklar birçok şeyin tadını ve adını bilmiyorlar. Biz de bundan sorumluyuz, bu bilinçle hareket etmeliyiz.



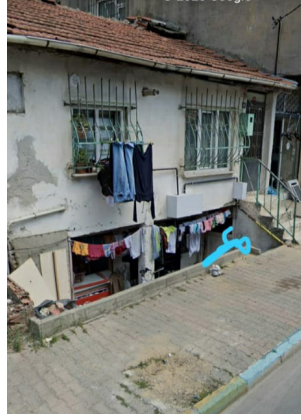
Bu hatıraları sizinle paylaşmamın sebebi, siz bunları biliyor olabilirsiniz ama çevrenizde bu nimetleri fark etmeyen birçok insan var. Bu insanlara bu durumların anlatılması gerekiyor. Onların da bu nimetlerden faydalanmaları, birçok şeyin farkına varmaları lazım. Bu ihtiyaç sahibi ailelerin evlerinin içindeki durumlar onlar için normal olabilir

ama biz, sosyal hayatın içinde yaşam standardı yüksek olan ailelerin çevremize daha duyarlı ve bilinçli bakması gerekiyor.

Yoksulluğun Sessiz Tanıkları



Bu hatıralarımızın içinde tabii ki yaşanmış olayların belli bir süresinin uzun olması gerekiyor ki hatıra olarak anlatabilelim. Ama inanın dostlar, bu olayları kitabın en başına ya da en sonuna koyabiliriz, nasıl uygun görürseniz. Anlık, kısa olaylar da var. Yani sadece birkaç saniyelik ya da birkaç dakikalık olaylar. Bu olayları tek tek hatıra olarak anlatmak mümkün değil. Mesela dondurmanın birini ısıtırken diğerini cebine koyan çocuk ya da elindeki çikolatayı yerken arkadaşının elindeki çikolataya bakan çocuk. Ya da bir annenin, evladının kullan-at bezini yıkayıp asıp tekrar kullanması.



Ben balkonlarda, evlerin önündeki çamaşırlardan ailenin durumunu anlamaya çalışırdım. Ve inanın, kullan-at çocuk bezini tekrar yıkayıp kurutmaya çalışan anneler var. Şimdi bunun hatırası yok, nasıl anlatayım? Sadece gözlemliyorum, bakıyorum ve o kadın, o abla ya da teyze, çocuğun kullan-at bezini yıkamış, çamaşır gibi asmış, kurutuyor ve tekrar çocuğa bağlamak için hazırlıyor. İşte bu yokluğun zirvesidir. Bu, hakikaten çevresindeki insanların vebalidir, sorumluluğudur. Eğer kullan-at çocuk bezini tekrar yıkayıp kurutmaya çalışan bir komşunuz varsa, size düşen yükümlülükler gerçekten çok büyük olabilir.

Küçük Bir Kalbin Büyük Savaşı



Alişimiz, Karşlı bir ailenin üç oğlunun en küçüğü. Nüfus kağıdında Ali Asker olarak geçiyor ama biz ona Aliş diyoruz. Aliş, doğuştan kalp yetmezliği olan bir çocuk. Annesi, onu sürekli hastaneden hastaneye gezdirip tedavi ettirmeye çalışıyordu. Bir gün, Kanuni Sultan Süleyman Hastanesi'nin acil servisinde bizi gördüler. Daha sonra, kalp-damar hastanesini ziyaret ettiğimizde çocukları odalarında ziyaret ederken onlarla tanıştık. Aliş ile dostluğumuz böyle başladı.

Aliş'in çok ciddi bir kalp problemi olduğu için heyecanlanmaması ve aşırı derecede yorulmaması gerekiyor. Okula gitmesi yasak, bu yüzden okuma yazmayı evde, Ayşe Öğretmen aracılığıyla öğrendi. Çok sıcakkanlı ve cana yakın bir çocuk. Aliş ile biz arkadaş olduk. Muzu çok seviyor, beraber oyuncaklarıyla oynuyoruz.

Aliş'in kalp nakline ihtiyacı vardı. Nakil sırasını beklerken aniden geçirdiği bir kalp krizi sonucunda ameliyata alındı ve kalbine pil takıldı. İlk başta pil çenesinin altına yerleştirildi, daha sonra acil olarak karnına taşındı. Aliş, böylesine zor bir imtihanla mücadele ediyor. Hayatını nasıl sürdüreceği şans ve çeşitli faktörlere bağlı. Mesela düşmesi ya da karnına sert bir darbe alması, pilin durmasına neden olabilir. Karnında

kalbine bağılı pil, kalbinin %80'ini destekliyor, geri kalan %20'si ise kalp çalışıyor.

En son 2024'ün Mart ayında, Aliş'in kalbi tamamen durdu. Şu anda sadece pil ile çalışıyor. Pil durursa ya da çıkarılırsa, kalp hiç çalışmıyor. Aliş'in durumu gerçekten çok zor.

Aliş'i ara sıra ziyarete gittiğimizde, YouTube aboneliğı için bana rica etti. "Mahmut Dede." dedi, "benim kanaluma abone olur musun? Senin abonelerin çok fazla." Tabii ki olurum, tavsiye de ederim dedim. YouTube'daki Cübbeli Mahmut kanalımda dostlardan Aliş için abone olmalarını istedim. Çok güzel videolar çekiyor dedim, lütfen kendisine abone olun. Dostlarıma durumu özelden de yazdım. Bir hafta, on gün içinde Aliş'in abone sayısı 1100-1200'e ulaştı. Her gün abone sayısını kontrol edip ne kadar mutlu olduğunu söyleyerek beni arıyordu. Onun o kadar çok mutlu olması tabii haliyle bizi de mutlu etti.

Şu anda Aliş, hayatını pil ile devam ettiriyor. İnşallah Rab-bim ona sağlıklı bir ömür nasip eder. Bizimle beraber uzun yıllar yaşar inşallah.

Gelin Sizi Götüreyim



Bir gün eşimle birlikte Urfa Göbekli Teppe'ye gitmek için yola çıktık. Urfa'ya tahminen 50-60 kilometre kala, yolun kenarında şalvarlı, kasketli bir hacı amca, yanında küçük bir çocuk ve ayaklarının dibinde birkaç bidonla bekliyorlardı. Ellerini kaldırdılar. Ben de yolda elini kaldıran herkesi arabaya alırım. Yolun kenarına yanaşıp hacı amca'yı, küçük kız çocuğunu ve bidonları arabamıza aldık. Urfa'ya doğru devam ettik. Hacı amcanın Türkçesi çok zayıf, konuşmıyordu. Küçük torunu bize tercümanlık yapıyordu. Gelini hastaymış, onu ziyarete Urfa Devlet Hastanesi'ne gidiyorlarmış. Araba bulamamışlar, bu yüzden yolda el kaldırmışlar. Biz de dedik ki tamam, biz de Urfa'ya gidiyoruz, hastaneye bırakırız.

Adam, Urfa'nın içinde bir yerde bırakmamızı, dolmuşla gideceklerini söyledi torunu aracılığıyla. Ama biz, "hayır, hastaneye kadar götürürüz" dedik. Yolda sohbet ederek gittik. Gelininin hastalığını, torunlarını, fakirliği anlattı. O kadar sıcakkanlı insanlardı ki. Hastanenin bahçesine arabayı park ettim. Hacı amca bizi davet etti, "gel" dedi, "seni damadıyla ve akrabalarım ile tanıştırayım". Biz de dedik ki Balıklı Göl'e gideceğiz, zaman kaybetmeyelim. Hacı amca, "ben sizi Balıklı Göl'e götürürüm, çok yakın" dedi. Biz de kabul ettik.

Hastanenin parkına arabayı bıraktıktan sonra yürümeye başladık. Akrabaları bir masanın etrafında çay içiyorlardı, biz de oturduk ve bize de çay ikram ettiler. Biraz sohbet ettikten sonra müsaade istedik. Hacı amca, “olmaz” dedi, “siz beni buraya kadar getirdiniz, ben de sizi Balıklı Göl’e götüreceğim”. Arabayı hastanenin parkında bıraktık ve yürümeye başladık. “Yakın” demişti ama yol bitmek bilmedi. Mahalle aralarından, sokaklardan gezerek gittik. Onlar sürekli yürüdükleri için bu mesafeler onlara yakın geliyormuş ama aslında ciddi bir mesafeydi.

Gittik ama geri dönüp arabayı almamız gerekiyordu. Hacı amcaya, “gel seni taksiyle hastaneye geri bırakayım” dedim. “Bu kadar yol yürünmez” dedim. “Ben yürürüm” dedi, ama ben yürüyemem. Taksiyle gideceğim çünkü araba hastanede kaldı. Eşimi Balıklı Göl’ün oradaki çay bahçelerine bıraktım, ticari taksiye bindim ve devlet hastanesine gittim. Hacı amcaı bıraktıktan sonra arabamı alıp eşimin yanına döndüm. Urfa’da misafirperverlik gerçekten müthiş. Bir esnafa adres sorduğunuzda sizi sorduğunuz adrese götürüyor, tarif etmiyor. “Gel seni götüreyim” diyor, “kaybolursun, bulamazsın” diyor. Urfa halkı böyle misafirperver. Yolda kalmışlara yardım ederken, hacı amca da bize böyle yardımda bulundu.

ALBÜM

Y O L D A K A L A N L A R



Artık çocuk bezi olmuyor, hasta bezinin küçük boyu lazım.
Bu yavrumuz gibi dört evladımız var,
İki bayram arası tatil olmasın...



Kalp hastanesi çocuk bölümünü hediyelerle ziyaret ettik.
İçimizde hüzn, yüzümüzde tebessüm.
Mutlu olsunlar diye verebildiğimiz enerjimiz!



Gerçek yüzölçümü, dudakla yapılandır...
Öptüğün çocuk kadar toprağın olur...



Mutlu olduđun yer,
güzel yerdir.



Muhtaç olanı gören dua ediyor!..
Çaresiz misiniz?
Çare siz misiniz?



Dua'nın iki türü vardır...
Söylem ve eylem...
İşinize gelen mi?
İşe yarayan mı?



Meyve ağacı gibi mutluyum.
Dalım kırık, yaprak dökük.
Ama meyvelerim var toprakta,
Yeşeren, büyük...



Hayat zor bir imtihan; 3 yanlış, 10 doğruyu götürür.
Bir imtihan vardı bugün...
Üç günlük dünya için,
Kimini üzer, kimini güldürür...



Çocuklar üşümesin diye aldık
Renge modele bile baktık
Ayağında çorap olmayan çocuğa
Biz çok tuhaftır mont aldık!



Veren el alan elden üstün değildir,
Alan el, veren elden alacaktır.
Kibri bırak, Kur'an'a bak...

"Paralarında, isteyenler ve yoksullar için bir pay vardı." 51:19



Kuřlara yem vermesini öğreteyim dedim.
İnsanı sevmek için önce hayvanları sevmek lazım...



**Evsizlerin 1+0 rezidans mekânları,
Camdan mendil uzattıkları zaman
Belki hatırlarsanız bir mendil alın!
Sizin bina aidatından...**



Ziyaret edilecek yeri seçerken sıcak olmasına dikkat edin.
Altın ısıtılmal  yerler pek sıcak olmuyor...
Can'dan ısıtılmal  yerleri tercih edin...



Adına sayısız şiirler yazılan şehir,
Nakaratın hep aynı mı senin,
Camii, şadırvan, köprü gezen,
Hiç gözün insan görmez mi senin!



Mutluluktan uçmak böyle oluyor..



Bu çocuğa cevap vermek,
Cumhuriyet savcısına ifade vermekten zor.
Affet beni çocuk, suçluyum!



Evleri bodrum, dolapları boş....
Ama çok mutlular, ağlayan çocuk görmedim,
Çocuğun mutlu olması sizce nedendir?
Ya da tam tersi hayat yaşayan bir çok çocuk
neden mutsuz ya da doyumsuz...



Her zaman yardım edilmesi gereken birileri vardır.
Fazla aramanıza gerek yok, çevrenize dikkatli bakın yeter!
İmtihanın cevabı, ulaştığınız kişi kadardır...



Yol kenarı nohutlu pilav olur
CAN kenarı neden olmasın
Evin içi dışarıdan soğuk
Ayrıran neden sıcak olmasın



Okunan hatim-i şeriflerden hasıl olan
Sevabı dağıtmak kolay,
Önemli olan, yapılan ticaretten
Hasıl olan kârı dağıtmak.



Gün içinde mutlu edecek birilerini bulun,
gücünüz ölçüsünde destek olun...
İmkânım yok demeyin, iman en büyük imkândır...



Bazılarının cebi delik olabilir,
Yüređi delik olmasın yeter,
Bazılarının gözü görmüyor olabilir,
Gönlü görsün yeter...



Ölmeden önce görülmesi gereken
10 yer arasında bir yetimin kalbi var mı?
Liste sende...
Ya turistsin ya dürüst!



Bul bir garibi, ısmarla bir döner,
İyilik boşa gitmez, katlanır döner,
Yürek ilginç, bazen hızlı bazen yavaştır,
Kalbine fazla güvenme, kelime manasıdır döner...



Oyuncak ve çocuk, mutluluk bu,
Siz sakın ayaklara bakmayın, başlara bakın,
Yüzler gülüyor ama yürekteki yaşlara bakın,
Oyuncak çocuklara ne güzel uymuş,
Uyuyan "baş"lara bakın...



Ömrünce koy başın secdeye
Tut orucunu sahurda yediğin bol kepçeyle
Var git onlarca hacca umreye
Lakin bir garibi sığdıramadıysan hanene
Zinhar gidemezsin hayalindeki o bahçeye!



Emek vermek yardımın en lezzetli tarafı,
haberiniz olsun...



Okuduğun var mı diz üstünde,
Anladınız mı! Eylem var söz üstünde,
Nasihat veren olmak kolay,
Gönlünü alan var mı küstüğünde...



Gittik, gezdik, gördük...
Mutlu olmaları için dua ettik...
Rabbim onları bizlere unutturmasın...



Çok güzel giyindi ama yürüyemez.
Çok güzel okuyan var ama anlayamaz.
Çok güzel gezen var ama uğramaz.
Çok güzel dinimiz var ama...



Vermedim adını, zora koydular,
Dostlar yarı yolda durdular,
Kış biter, bahar gelir,
Bildiler ama yapmadılar.



Rabbim yardımcı olacak birilerinin
kalbine merhamet verir inşallah...



Bazen geceleri gezmek için...
Televizyonda kötü program olması lazım herhalde...
İyi insanlar ya kumanda ya da klavye esareti altında....



O bir evsiz ama,
Değil sahipsiz!
Yardım edeni yok ama
El uzatmayan nasipsiz!



Mehmet Akif Ersoy Kalp Hastanesi
Anjiyo olan minik kızımız...
Bir görseniz canınız çikolata çeker..



İSKİ memuru cuma mesajı bırakmış.
Harf yerine rakam kullanmışlar,
Şifreyi çözmeye çalışıyorum...



Bağcılar Yüzyıl Mahallesi
Üşüyen çocuklardan birkaç tanesi.
Farz edin ki sizsiniz babası, annesi!



Yeni bir torun edindik...
Evlatlık oluyor da torunluk neden olmasın.
Babası yoksa dedesi var hem de Cübbesiz...



Gündüzün adı çok mu önemli?
Gecenin adı yok...
Evlerin dışı, çocukların içi virane...
Tamir edecek yürek yok...



Kara kedi uğursuzmuş.
Kediler nankörmüş.
Yakından baktım, sadece aç ve susuzlar.
Dedikodulardan haberleri bile yok!



Ara sıra değişiklik iyidir...
Sessiz canlar var, candan içeri...
Bazıları insandan da iyidir...
Vefasızlık olmasın insanız diye...



Merhamete muhtaç, sevgiye aç...
Biraz seveyim dedim, kendini yere attı...
İyi bir dost ve arkadaş!



Kuzu doğduktan birkaç dakika sonra yürüyor.
Kedi, köpek bizden çok daha iyi koku alıyor.
Karıncanın kendi ağırlığının 20 katını kaldırıyor.
Başkasına muhtaç doğan insan nedendir bilinmez,
düşündüğü halde kibirden kurtulamıyor...



Artık pazar günleri iki çeşit insan var.
Mangalda yiyenler..
Mangal gibi yürekli, ikram edenler.



"Resim olan yere melek girmez" derler.
Yalan söylüyorlar...
Öyle evler gördüm ki, içlerinde melekler
aç ve titreyerek bekliyorlar...



**“İnce düşünme üşütürsün” diyenler,
Düşünmek adam yapar insanı, bilmiyorlar...
Düşündükçe neden düşmanı artırıyor insanın!
Susmak bu kadar mı ağır?**



Yatana destek lazım da
Çalışana lazım değil mi?
Çalışıpta yol kalana el uzatmak
En güzeli değil mi?



Eve buzdolabı girmedii
İçerisi o kadar sıcak dostlar
Yürekten ara kablo çekelim
Kıskanan bozulmasın dostlar



Dondurma kalbini,
Bırak sıcak kalsın
Dondurmayı doldur poşetlere,
Çocuklar seni kucaklasın...



Bir koca çınar şahit,
altıda yatan evsize ve onu görmeyenlere...
Yaşamak yeterli mi acaba...
Nefes alıyorum demeye...



Geceler sessiz sessiz yağar...
Yağar sabahlara kadar...
Arar insan, amacını arar...
İkiz kuleleri yıkılana kadar...



Mart, Nisan, Mayıs, Ramazan..
Temmuz, İsa, İsa, İsa.
Muhammed..
İsa.
Der gibi...



Toplanma merkezi iyilik olursa...
Hiçbir toplum dağılmaz...
Emek veren takdir edilirse...
Hiç kimse aç kalmaz...



Bazen yandım, yakıldım..
Bazen kandım, kandırıldım..
Ateş kışın nimet, yazın ceza..
Masada 4 kişi ben yandım...



Karanlık geceler ile
yağmurlu havaların ortak noktasını çok seviyorum...
Gözyaşı belli olmuyor...



Yağda yumurta
tabağa konmaz, tavada yenir.
Yokluk Sefiller romanından değil
hayattan öğrenilir..



Bir eylül gecesi yalnızlıktan susarım...
Yağlı yemedim, bilmem neden susarım...
Sokak lambaları geceye inat...
Sahte ışıklara susarım...

KAYBETTİKLERİMİZ



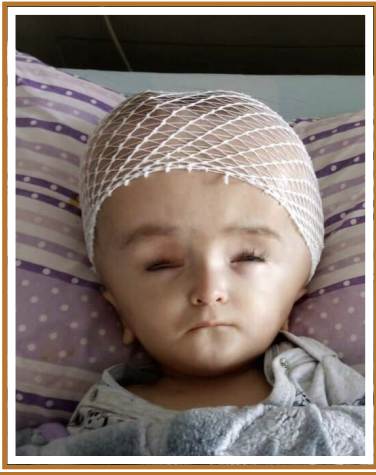
Doğan bebek için, dünyaya geldi denir...
İstanbul'a geldi denmez....
Bu akşam öyle babasız bir aile gördüm ki...
Dünyada olduğum için özür diledim...



İlginç bir vatan sevgimiz var...
İnsan umrumuzda değil...
Toprak için ölürüz...



Yüreğini ısıtmak istiyorsan...
Biraz üşümen lazım...



15 aylık bebek nefes alamıyor....
Siz aldığınız nefesin hakkını verebiliyor musunuz?



Bir dünya sevindi bugün...
Çocuklar gibi mutlu dedeler gördüm...
Kaan ve kanaat
bir araya geldi...



Ne kadar sakarım dostlar..
Bütün hayallerimi
yırtık cebe koymuşum...



Zehirin bile parayla satıldığı dünyada,
Eylemsiz (!)
Ellerini göğse açıp, bedava cennet isteyenler var... El insaf..!
Dua eylemle beraber olmalı...